VIII. évfolyam, 48. szám 1952. november 27.

Ludas Matyi

Megvédjük a békét!

Dal

(A „gyermekversek" ciklusból)

— Hova futsz, te kicsi őz?
— Oda, ahol várnak,
ahol sárga falevél
búcsut int a Nyárnak . . .

— És az hol van, merre van?
— Hát az éppen arra,
ahol most lép rá az Ősz
az első avarra . . .

— S ha odaérsz, ott maradsz
őszi őzikének?
leszel társa rozsdaszín
fűnek, falevélnek?

— Dehogy leszek! Szaladok
onnan is tovább is,
vár énrám a Január,
vár a Február is . . .

Vár énrám száz téli táj,
hóba bújt vidékek,
egy nap hegyre szaladok,
másnap völgybe érek . . .

Ahol futok, hóvirág
nő lábam nyomában,
fehérszirmú csillagok
bámulnak utánam . . .

De csak tovább szaladok,
amíg majd az ágak,
az ágakon a rügyek
jónapot kívánnak:

„Szép jó napot, kicsi őz,
jókor jöttél erre,
épp most szökken a Tavasz
az első fűvekre . . ."

Akárhova futok én,
ha őszbe, ha télbe,
akkor is csak a Tavasz,
csak a Nyár elébe!

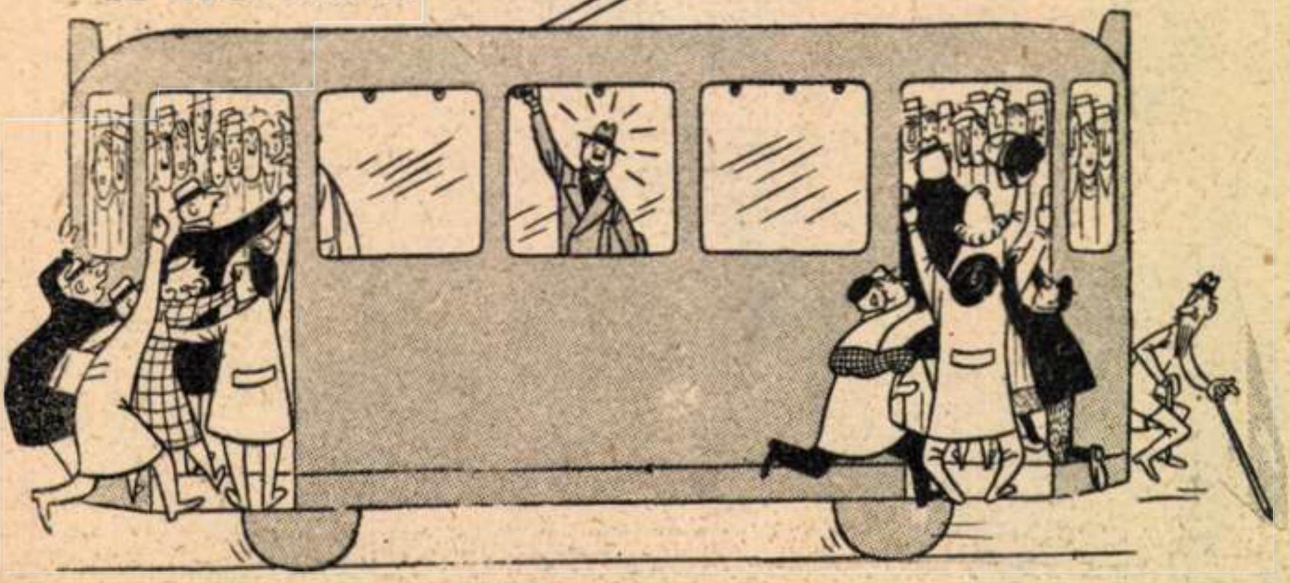
Zelk Zoltán

Ady Endre, nagy költőnk, aki november 25.-én lett volna hetvenöt éves...

(Pór Bertalan rajza)

A KÜLÖNC

AHOL ROSSZ AZ ELNÖK . . .

— Nem kell törődni az őszi vetéssel, népnevelő elvtárs. Megy az magától is.

— Én csak attól félek, elnök elvtárs, hogy főleg magától nem megy!

Vendég Szeggel

A fodrász beszappanozta az arcomat és dicsekedni kezdett:

— Van egy remek szögem!

Ez a fodrász már régóta borotvál engem és néha-néha bizony már megvágott a borotvával. Szeggel azonban még nem sebesitett meg. Ezért ijedten kérdeztem:

— Minek a szeg?

— Az elszámolás miatt. Szeg nélkül nem tudunk elszámolni.

Most még kevesebbet tudtam a szeg rendeltetéséről, de nem mertem tovább kérdezősködni, mert láttam, hogy egy kicsit ideges és a borotva az ő kezében volt.

Megfésült, szesszel kente meg a hajamat és fazoniqazitást is végzett. Azután igy szólt:

— Tessék velem jönni a pénztárhoz.

Odaadtam egy tizforintost és amikor visszaadott, figyelmeztetett:

— Most jön a szeg.

Elővett egy zöld papirlapot, amely telistele volt apró számokkal. A zsebébe nyúlt:

— Most bujik ki a szeg a zsebből.

A szeggel óvatosan lyukakat fúrt az 1. számú borotválás, a 4. számú fazon és a 11-es számú Pitralon rovatba. Megnézte, hogy a munkalap elnevezésű papirlap másik oldalán milyen nyomot hagyott a szög, azután bosszankodva mondta:

— Mindenütt belement a következő rubrikába, pedig remek a szög!

Ezt a kijelentést meg is magyarázta:

— A fontos az, hogy a szög hegye kicsi legyen, mert ha vastag a hegy, akkor a lyuk érinti a következő rubrikát is. A másik oldalon ugyanis szintén számok vannak, amelyek azt jelölik, hogy a túloldalon kilyukasztott munkaműveletért hány pontot kap a dolgozó. A lyukakat, illetőleg a pontokat összeadják, ez adja meg a kereset összegét. Ennek a rendszernek nagyon körülményes az adminisztrációja és tág teret nyit a vitáknak.

— Miért? Most például mi a hiba?

— Az, hogy még ez a szög is vastag lyukakat csinál.

Ebben a pillanatban megszólalt egy hang a borbélyszékben:

— Meddig várjak még? Lyukasszanak kicsit gyorsabban!

— Tetszik látni? Rengeteg időt töltünk a lyukasztással és a lyukasztás eredményének ellenőrzésével. Háromszor annyi ideig tart az elszámolás és napirenden vannak a viták. Kár volt a bevált felirási rendszer helyett a hosszadalmas lyukasztást választani, mert nekünk kevés lyukas időnk van.

Odament az új vendéghez, aki megrendelte a munkát:

— Hajvágás, lekötés, manikür, bajusz és locion. Összesen öt lyukasztás! És hogy lássa, hogy milyen jó vendég vagyok, hoztam magának egy vékony szeget . . .

Palásti László

János Vitéz, VII. B. oszt. tan.

A János vitézről két emlékem van. Az egyik visszanyúlik a multba, abba az időbe, amikor még iskolába jártam. Délutáni előadás volt, ültem a nézőtéren, szájtátva bámultam a sok csodát a szinpadon, és csak arra emlékszem, hogy egész este nem tudtam másra gondolni, csak Iluska aranyhajára és a kék tóra, amelybe beledobja a rózsát János vitéz. Igy azután nem csoda, hogy másnap, amikor a tanító kihivott felelni, legfeljebb csak azt mondhattam volna lecke helyett, hogy „kék tó, tiszta tó, melyből az élet vize támad . . ." Nem az élet vize támadt a végignézett János vitéz előadásból, hanem két hatalmas pofon és tanitás utáni bezárás, mert akkoriban még igy nevelték a gyermekeket.

A Táncsics-utcai „János vitéz" négy főszereplője: Bagó (Cseh László), János vitéz (Szaploncai Pál), Iluska (Szabó Ildikó) és a gonosz mostoha (Csaba Enikő).

A másik emlékem a János vitézről egészen új. Pontosan egy hetes. Egy héttel ezelőtt ugyanis végignéztem a János vitézt a Táncsics-utcában. A legidősebb szereplő tizenkét éves volt, a legfiatalabb hat. A Táncsics-utcai általános iskola növendékei mutatták be ezt a János vitézt, a címszerepben a tizenkét éves Szaploncai Pál VII. B. oszt tanulóval. Iluska — Szabó Ildikó — cérnavékony, kedves, dallamos hangon énekelte: „Van egy szegény kis árva leány . . ." A boszorka a szinpadon hetvenéves és undok, az életben Csaba Enikő és nagyon bájos. Bagó, a kedves, szomorkás, italkedvelő Bagó délelőtt még ötösre felelt számtanból, de délután már halkan furulyázik és a szemébe húzott pörgekalap mögött nem Cseh László VI. B. oszt. tan. beszél és énekel, hanem maga Bagó, János vitéz kenyerespajtása. Vidám, mulatságos volt a francia király — Mosonyi Emil — és nála majdnem egy fejjel magasabb, széphangú „kislánya", a francia királylány: Gallyas Mária. Tulajdonképpen szeretném mind felsorolni a szereplőket, a falu népét, a tizéves gazdát a hosszú pipával, a tündéreket, a délceg huszárokat, élükön a strázsamesterrel, az előadást rendező három lelkes tanárnőt, a világositó igazgatóhelyettest, azt a tanitónénit, aki délelőtt még megintett egy növendéket súgásért és most ő súgta végig az előadást, szóval mindenkit, akinek része volt ebben a szívet-lelket melengető, kedves három órában.

Ez az emlékem most már végleg elmossa az elsőt. A Táncsics-utcai János vitéz rózsaszála szebben beszélt a régi, gyermekkori János vitéz rózsájánál. Szebben beszélt, mert azt mondta el, hogy ma már igy oktatják a gyermekeket a kultúra szeretetére.

va.

A francia király (Mosonyi Emil) behúzott nyakkal hallgatja lánya (Gallyas Mária) szidalmait.

Aminek nem szabadna lennie

— Nagyszerű disznótorost ettem tegnap öt forintért!

— De hiszen ez nagyon olcsó. Hol etted?

— A sógoromnál Pécelen! A disznotorért nem kellett semmit sem fizetnem, csak a hiányzásért öt forintra büntettek a gyárban.

Meleg, szőrmebéléses cipők kerültek forgalomba

Floki: Kaphatok egy szőrmebéléses cipőt?

LELEPLEZVE!

Vendégszeretet

A napokban egyik vendéglátóipari üzemünkben, amelyet nevezhetünk röviden étteremnek is, az étlapon változatos és finomnál finomabb ételek hosszú sorának végén — a következőket olvastam:

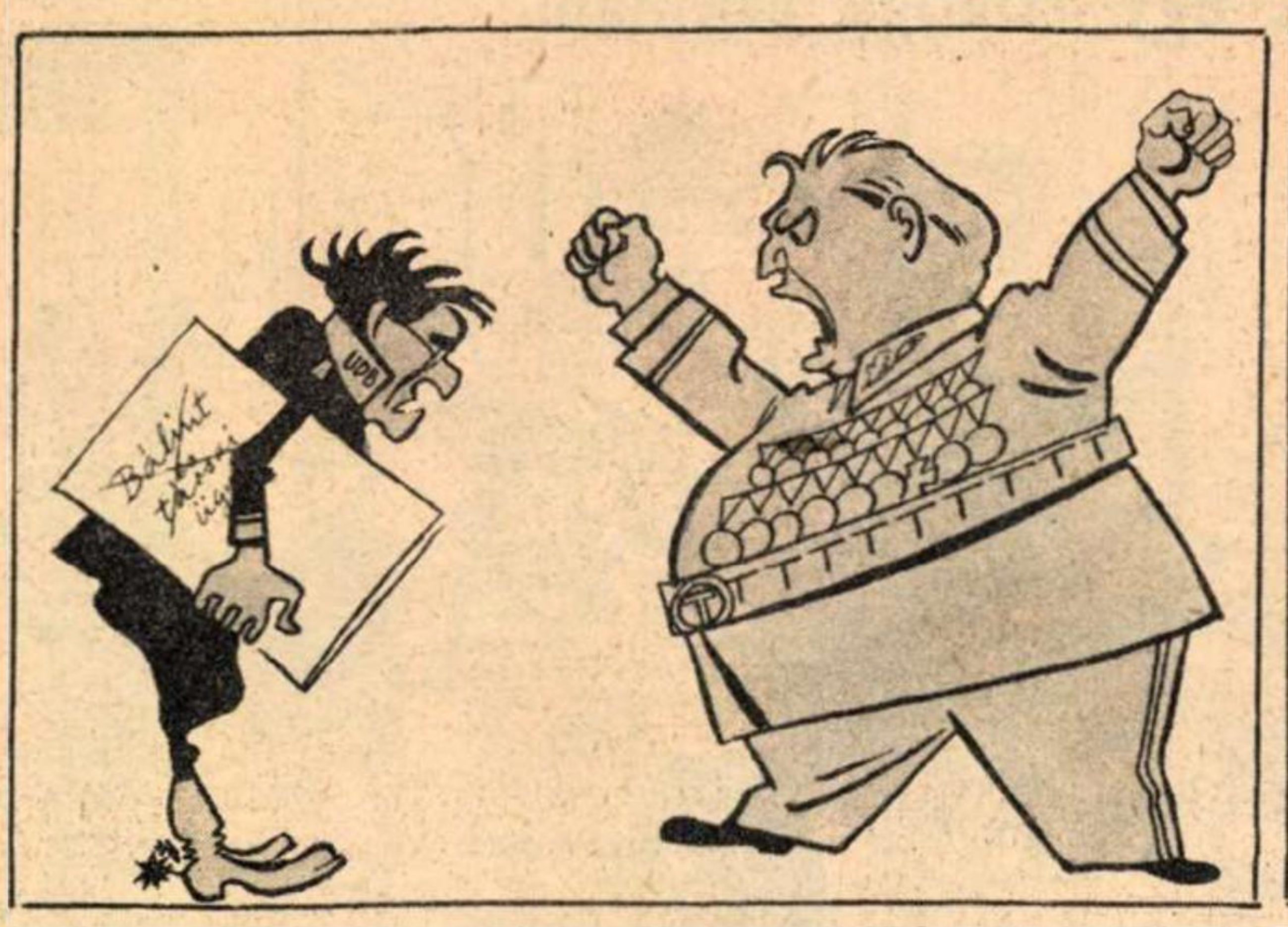
Tarhonyás marharagout
Kelvirág vajasmorzsával
Sertéscomb, sültburgonyával
Öszi Vásár
november 30-ig meghosszabbitva!

Első pillanatban ezt a legutolsó bejegyzést is ételnek néztem, de azután rögtön átvillant az agyamon, hogy a meghosszabbitott őszi vásárt sem a menüben, sem „á la carte" nem lehet rendelni.

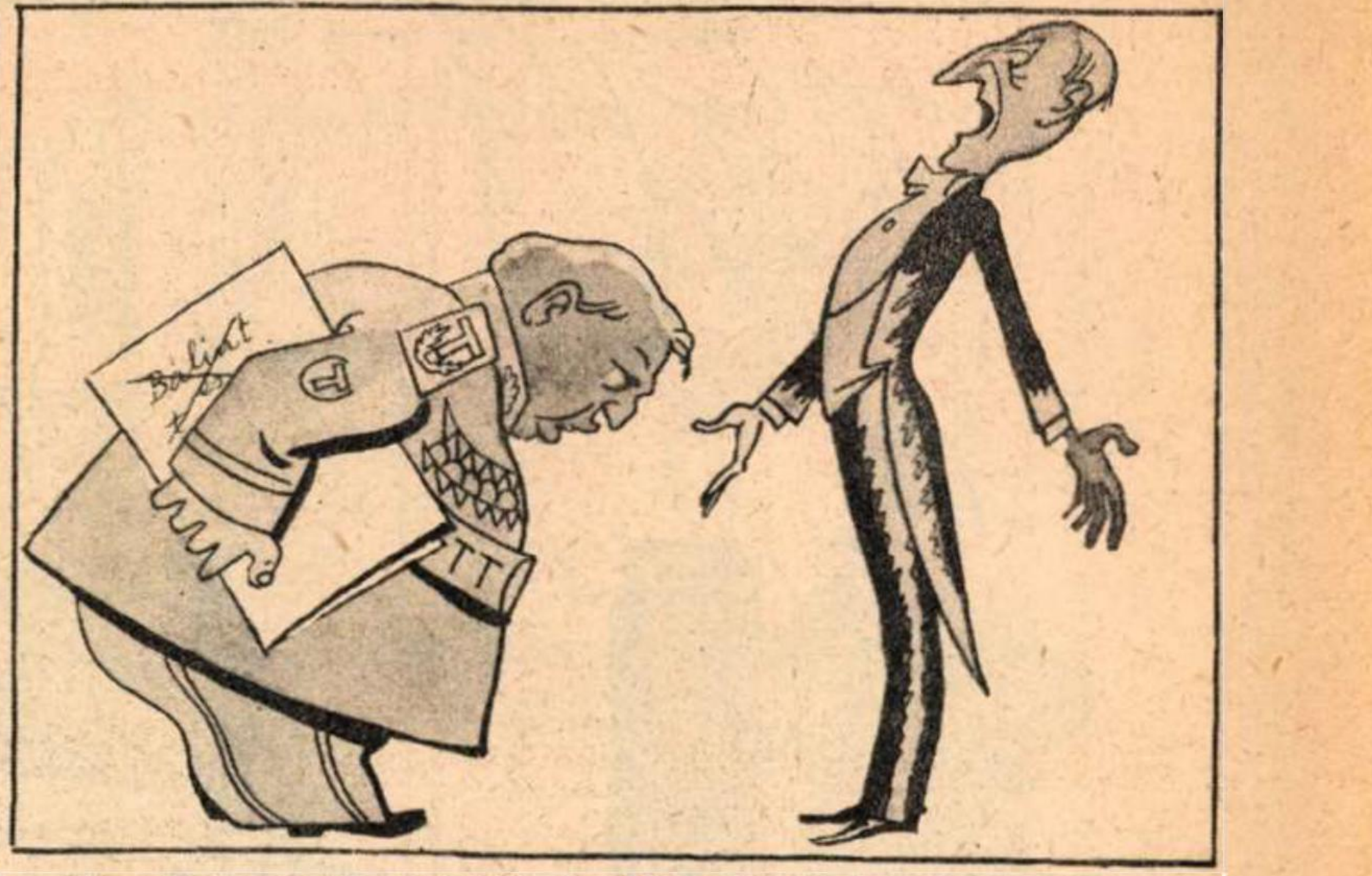
— Ne haragudjék — fordultam az étlapiróhoz — miért írta az étlapra, hogy az őszi vásárt meghosszabbították?

Rámnézett és minden zavar nélkül mondta:

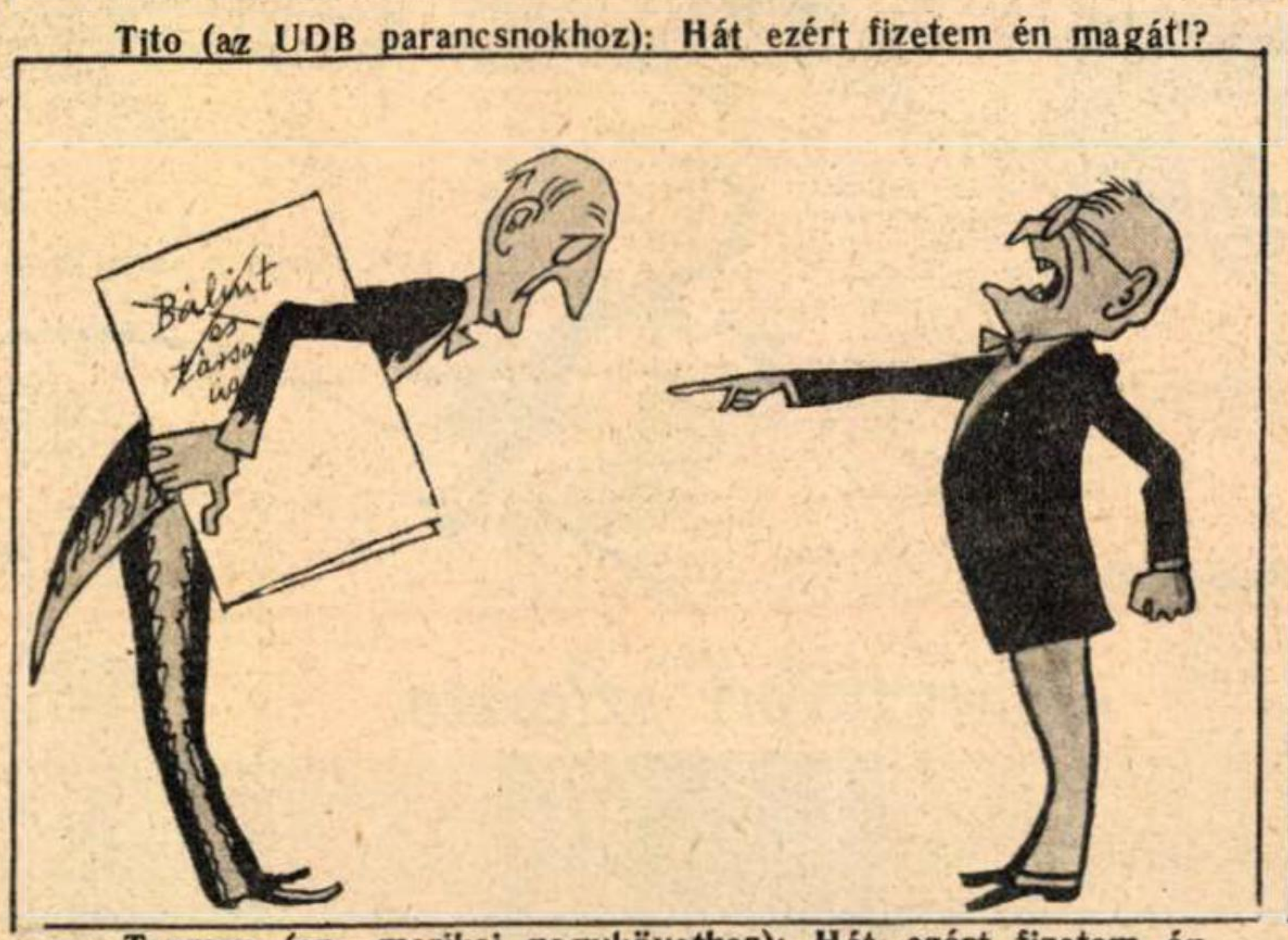
— Vendégszeretetből! Tudniillik ... olyan remek dolgokat vettem az Öszi Vásáron és olyan olcsón, hogy arra gondoltam ... ezt meg kellene irnom. Mindenki abba a lapba ir, amelyiknél dolgozik. Én az étlapot irom ... azért irtam az étlapba!

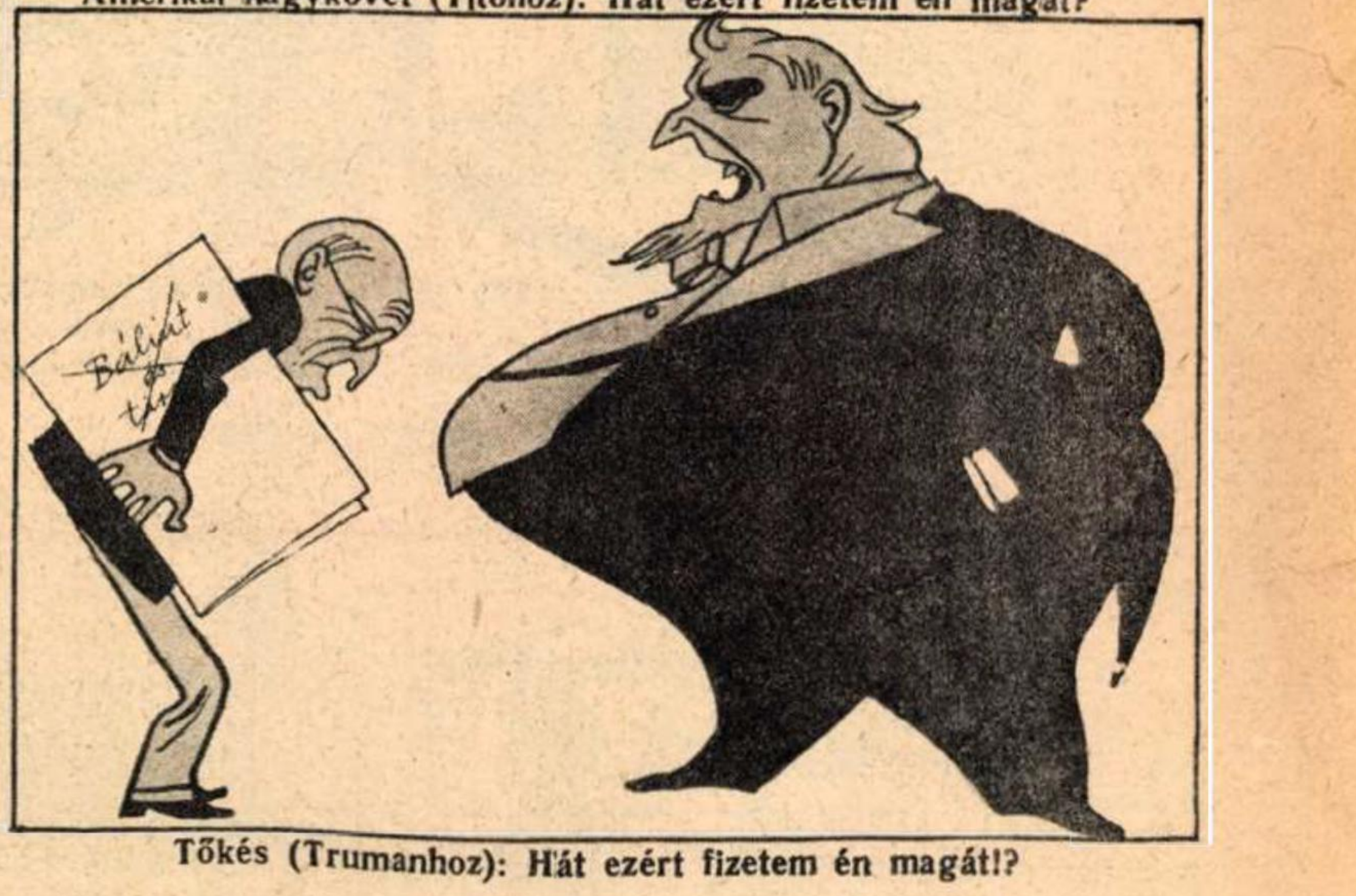
Tito (az UDB parancsnokhoz): Hát ezért fizetem én magát!?

Amerikai nagykövet (Titóhoz): Hát ezért fizetem én magát?

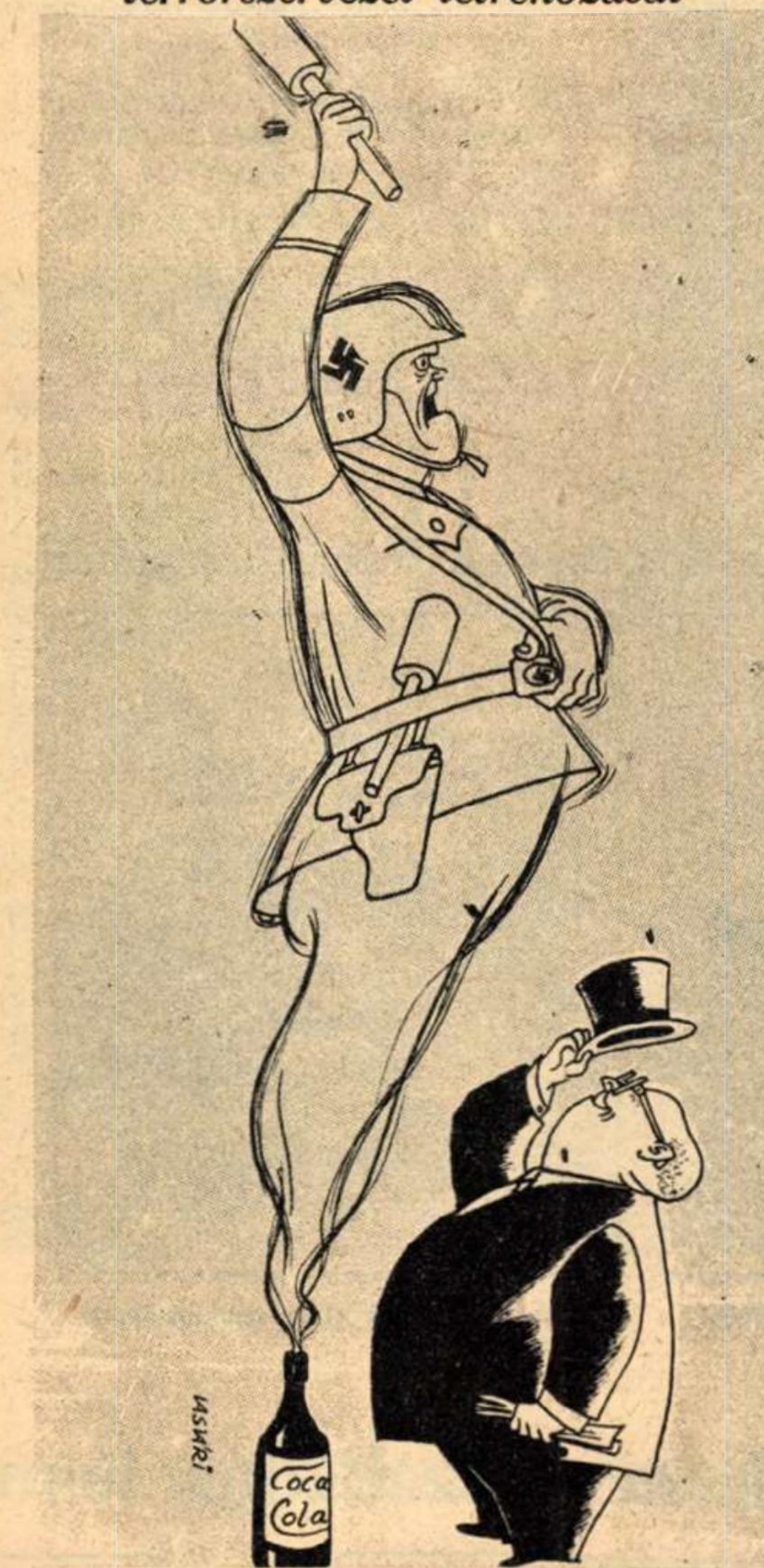

Truman (az amerikai nagykövethez): Hát ezért fizetem én magát!?

Tőkés (Trumanhoz): Hát ezért fizetem én magát!?

A Coca-Cola vállalat támogatta a nyugatnémet ifjúsági terrorszervezet létrehozását

Képünk a varázslót ábrázolja, aki egyáltalában nem akarja visszavarázsolni a palackba a szellemet.

Ügyes csomagolás

VATIKÁNI TANÁCSKOZÁS

Rómában az apácáknak kongresszusa volt a minap,
Bezengte ezt ezernyi hír, kikürtölte tucatnyi lap.
Felöltöztek a szent szüzek, főkötőbe-tunikába,
S elindultak tanácskozni Piushoz, a Vatikánba.

Ajtatos és átszellemült volt az egész tárgysorozat,
Azt vitatták — ez nem tréfa! — milyen legyen az új divat.
Hosszú szoknyát hordjanak-e vagy rövidet az apácák?
A pápának is kikérték csalhatatlan, bölcs tanácsát.

Éles volt a vita hangja, hisz a téma olyan „elvi":
Illik-e a szent lánykáknak rövid szoknyácskát viselni?
Összeröffentek a tisztes hajadonok, buzgó rendek,
Amíg végül Pius maga vágott köztük újra rendet.

„Minek hordjunk — úgymond — tovább földig érő szoknyát, hosszút?
Rita Hayworth kurtaszoknyás modelljét mi elorozzuk!
Aki rövid yenki szoknyát hord, az könnyedén és jól jár,
Nyugatról jön minden kincs: a kurta szoknya meg a dollár."

Ez ellen már nincs mit tenni, nem lehet szó, apelláta,
Győz a kurta szoknya — imígy döntötte ezt el a pápa.
Mostmár azt is elképzeljük: jövőre a Vatikánban
Rendfőnöknök szaladgálnak bokorugró kisszoknyában.

(t. gy.)

Félelemnélküli élet

Mr. Jackson, az ENSZ tisztviselője, végigsietett a newyorki Broadwayn. Izgatottan pillantgatott jobbra-balra.

— Szemtelen — mondta mérgesen egy fiatal nő, aki félreértette a dolgot.

A Flatiron Buildingnél megszólította egy férfi:

— Pardon ...

Mr. Jackson szó nélkül felemelte a két karját a megadás jeléül.

— Egy kis tüzet kérek, — mondta csodálkozva az idegen.

— Ne köntörfalazzon — hördült fel Mr. Jackson. — Mindent tudok. Menjünk a rendőrségre és kész.

Az idegen halálsápadt lett és futásnak eredt. Mr. Jackson remegve nézett utána.

Öt perc múlva hazaért. Remegő kézzel csöngetett be.

— A férjem meghalt, — kiáltott ki Mrs. Jackson az előszobából.

— Ne szamárkodj Mabel, én vagyok — mondta Mr. Jackson. — Nem kerestek?

— De igen. Két biztosítási ügynök volt itt.

— Azok detektívek voltak.

— A gázszámlás is itt volt.

— Az is detektív volt.

— A sógorod is keresett.

— Az is detektív volt.

— Egy detektív is keresett.

— Az áldetektív volt. Zsarolni akart.

Mr. Jackson a tenyerébe hajtotta a fejét:

— Az idegeim felmondják a szolgálatot! Nem bírom tovább! Meddig tart ez még?

Mrs. Jackson megnyugtatóan tette kezét a férje vállára:

— Nyugalom Jim! Már nem tart sokáig! Hamarosan letartóztatnak

Amerikai győzelmi jelentés Koreából USA—Dél-Korea: 28 : 1

(A Sunday Times jelentése szerint az amerikai csapatokat igyekeznek Koreában liszinmanista katonákkal pótolni, mert egy amerikai katona ellátása annyiba kerül, mint 28 délkoreai bakáé.)

(Ez a kis jelenet Puszanban játszódik. Szereplők: Li Szin Man, az agg USA-bérenc, délkoreai „államfő" és Clark tábornok, amerikai parancsnok.)

Li Szin Man: Idekéretett vezérem ...

Clark: Oh, dehogy, csak ide rendeltem! Mondja, mikorra tud nekünk szállitani újabb százezer délkoreai katonát ab Szöul?

Li Szin Man: Százezer? Honnan vegyem, főnök úr?

Clark: Hát hol a délkoreai ifjúság?

Li Szin Man: Odaát kérem.

Clark: A kommunisták erőszakkal elhurcolták őket?

Li Szin Man: Nem, kérem, önként mentek át!

Clark: Szép dolog, mondhatom. Ideje, hogy felváltsuk magát ...

Li Szin Man: Apropó, tegnap váltottam fel az utolsó száz dolláromat ...

Clark: Ez most nem érdekel. Rögtön jobban fog menni magának, ha lelkesebben teljesiti a parancsainkat. Mi rengeteget spórolunk azzal, ha a harctéren a maguk embereivel helyettesitjük az amerikai katonákat. A kormány kiszámitotta, egy amerikai katona ellátása annyiba kerül, mint 28 délkoreai bakáé.

Li Szin Man: Ilyen rosszul áll az árfolyamunk?

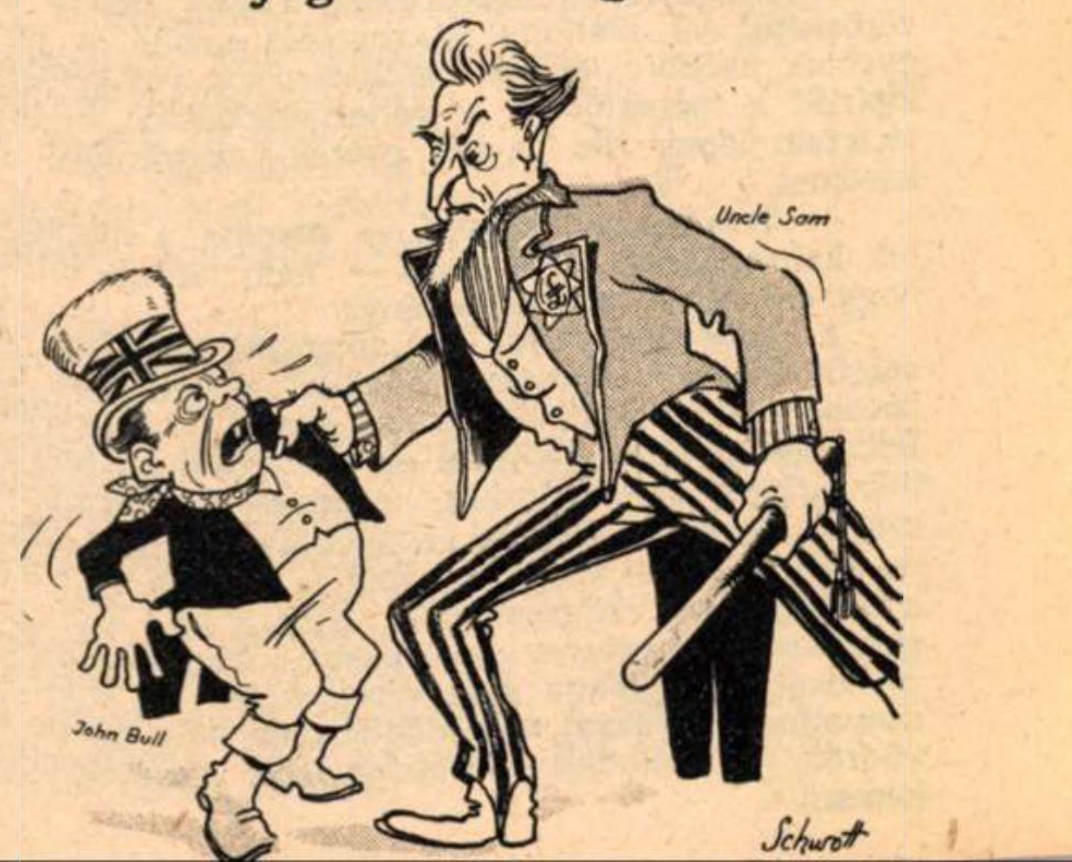
Clark: Ez a hivatalos kurzus. (Bizalmaskodva.) Elárulom magának a zugforgalomban sokkal jobb a helyzet: egy amerikai katona fejadagjából 56 délkoreai katonát élelme-

Az Amerikaellenes Tevékenységet Vizsgáló Bizottság öngyilkosságba kergette az ENSZ egyik főtisztviselőjét

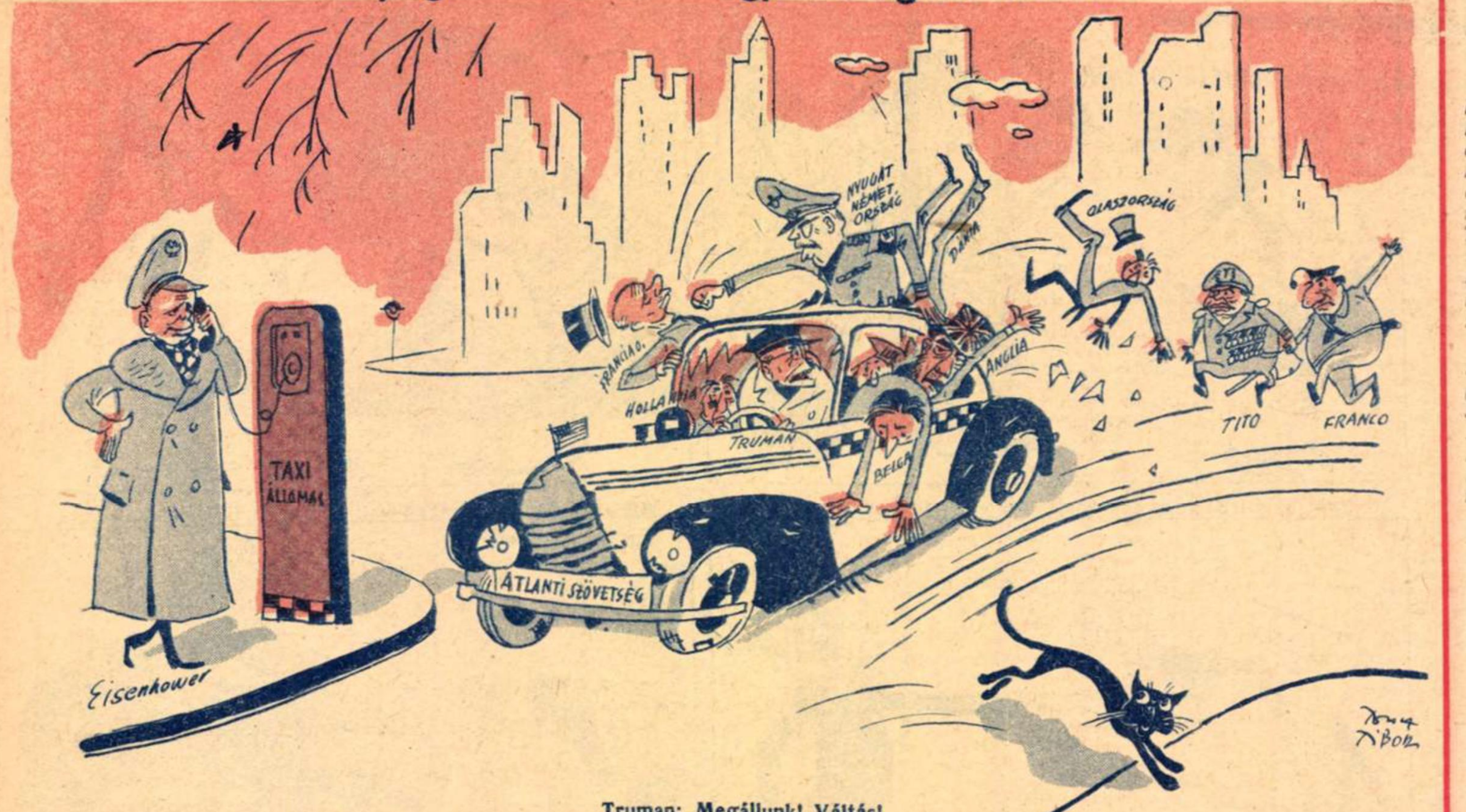

Detektív: Vallja be, hogy kommunista volt, magának már úgyis mindegy.

Jogos kívánság

Nyugati csendélet egy rozoga taxiban

Truman: Megállunk! Váltás!

Vasból — fakarika

— A kályha tizennyolc kiló, a lemez nyolc és fél, délben behoztál huszonnégy kilót, az annyi mint... ötven és félkiló. Abból lejön egy kiló, mert a csövekben föld volt, az egyik fazékban pedig ócska harisnya. Marad negyvenkilenc és fél. Tudod mit pajtás? Keríts még valahonnan egy darab ócskavasat, hadd legyen kereken félmázsa. De igyekezz ám, mert nemsokára bezárjuk a boltot!

Csillag Pista IV. oszt. tan. zsebrevágja az elismervényt, azután gondterhelt képpel ballag ki a MEHES átvevőhelyéről. Megy a Bartók Béla-úton és töri a fejét. A Dunapartra már nem mehet, mert erősen sötétedik. Nézzük csak, mit hozhatna hazulról? A régi húsdaráló jó volna, de nagymama ragaszkodik hozzá. Öcsi edénykéjét sem adják ide, pedig minek az már olyan nagy fiúnak? A lyukas üstöt talán ideadnák, de az réz. Most pedig vas kell. Félkiló vas, méghozzá gyorsan.

Ebben a pillanatban a kívánt félkiló vas Pista lába elé gurul. Egy kissé rozsdás vaskarika, alkalmasint kiszolgált hordóabroncs. Csak az a baj, hogy a hozzátartozó kisfiú is ott terem, kezében a karikahajtó pálcával. Mindkét gyerek fogja a vaskarikát, kis ideig farkasszemet néznek, azután Pista megszólal:

— Te, ...izé, kisfiú, nekem nagyon kellene ez a karika!

— Na és aztán? — rándít egyet a vállán a gyerek. — Nekem is kell, hagyj békén.

— Cserébe kérem, érted? Adok érte, várja csak... adok érte... No, ez már tárgyalási alap. Megkezdődik az alkudozás. Pista nem engedi ki kezéből az alkalmatos vasdarabot. Sípot, ronglabdát, fűt-fát ígér érte — míg végül azután a fát elfogadja a kisfiú. Mármint a cserébe ajánlott fakarikát, amely hosszú évek óta hever a padláson, s amelyért Pista mindjárt haza is szalad. Perceken belül lebonyolódik az „üzlet", mindkét gyerek nagy megelégedésére. A kisebbik jobbra szalad a vasért cserélt fakarikával, Csillag Pista pedig balra szalad a vaskarikával és azzal a boldog tudattal, hogyha némi áldozat árán is — ő lesz a IV/A. legjobb vasgyűjtője. Hiszen most már megvan a félmázsa, kereken! Olyan kereken, mint a karika!

Vajk Vera

Fehér Klára:

Történet a vadgesztenyéről

Visegrádon töltöttem néhány hetet. Nap mint nap elsétáltam a Salamon tornyához és ilyenkor bosszankodva láttam, hogy az egyik ház előtt szőnyegként hever a rengeteg, fényes vadgesztenye. Az arra haladó lovak és kutyák nem is sejtik, hogy a vadgesztenye fontos ipari nyersanyag, széttapossák, beleharapnak, sőt egyéb nem nagyon illendő dolgokat cselekszenek vele. A kocsikerekek széttapossák, eső áztatja, meleg rothasztja, egyszóval az utcaköve nem a legmegfelelőbb tárolási hely a vadgesztenyék számára.

Felhívtam erre két vörösnyakkendős úttörő figyelmét.

— Nagyon jó, — mondták ők. — mindjárt elmegyünk ahhoz a házhoz, felszedjük.

— Sok gesztenye van? — kérdezte a kisebbik.

— Rengeteg — nyugtattam meg.

— Mert ha egy mázsa volna, az negyven forint, száz mázsa az négyezer forint. Abból lehetne venni futballabdát, futballcipőt az egész osztálynak és még...

— Egyelőre szedjünk egy mázsát, az is jó lesz, — mondta a nagyobbik, — szaladjunk vödörért és szatyorért. A néni is szed nekünk?

— Szedek.

Megérkeztünk a Salamon tornya-útja 3. sz. ház elé és buzgón hozzáláttunk az ép gesztenyék kiválasztásához. Ekkor megjelent a végzet egy termetes, harcias nőszemély képében. Azt mondta: „Mi lesz itt azzal a gesztenyével? Minek az nektek?"

— Beadjuk és pénzt kapunk érte, — mondta közvetlenül a kisebbik úttörő.

— És ki engedte meg?

— Rendelet van rá, — mondta a nagyobbik.

— Rendelet. De nem nektek. Ezt a vadgesztenyét egyes-egyedül én szedem fel.

A két gyerek tanácstalanul és zavartan állt. A kisebbik azért gyorsan a zsebébe csúsztatott három vadgesztenyét. Engem elfutott a méreg.

— Hogy-hogy maga szedi? Hát miért nem szedi? Bokáig ér itt a gesztenye és mind megrohadt.

Az asszony mindkét kezét égnek emelve átkozódni kezdett.

— Hogy a szíve szakadna ki magának. Hát mit kíván tőlem? Itt üljek a fa alatt, várjam, hogy amikor egy tisztelt gesztenye lehullott, azonnal felszedjem, megtörölgessem és bevigyem a házba?

— De néni kérem, — mondta bátortalanul a kisebb, — hát éppen azért akarjuk mi azt felszedni, hogy ne kelljen hajlongani...

— Te engem csak ne sajnálj. Azt elhiszem, hogy kellene a vadgesztenye, kell a pénz cukorra? Hát ez az enyém, innen te kotródj, tavaly is mi szedtük fel, meg azelőtt is.

— De hiszen nem szedik fel, — méltatlankodott újra a nagyobbik. — Nézze, milyen sok tönkrement és holnapig még mennyi fog tönkremenni.

— Nézzék, ez engem oktat. Lódulj innen, te vörösképű, — kiáltotta és seprőjét emelte a nagyobbik úttörőre, akinek valóban piros volt a képe, kipirult a méregtől és a méltatlankodástól. Közbe akartam lépni, de a két gyerek megrántotta a karomat.

— Tessék csak hagyni, — mondta a nagyobbik könnybeboruló szemmel, — nem tetszik látni, hogy ez a néni egy csökevény?

A csökevény most újra magasra lendítette a seprőt és szétterpesztett lábakkal megállt az út közepén, mint aki testével védi jussát. A gyerekek felkapták az üres vödröket és szatyrokat. A kisebbik hirtelen visszafordult, odament a villámlószemű asszonysághoz és azt mondta: „Nekem még ez sem kell" — azzal zsebéből is kidobta az útra a három szem vadgesztenyét. „Nem is kell a maga gesztenyéje és vegye tudomásul, hogy az ilyen alakokat, mint maga sose vennénk fel az úttörőcsapatba" — azzal méltóságteljesen meglóbálta a vödröt és elindult barátságosabb gesztenyefát keresni.

A megzavart sziesta

Ridgway: Hé mester, ne aludjon! Mi van a „bonni szerződéssel"?
Adenauer: Jaj, fázom. Hagyjuk talán jövőre...

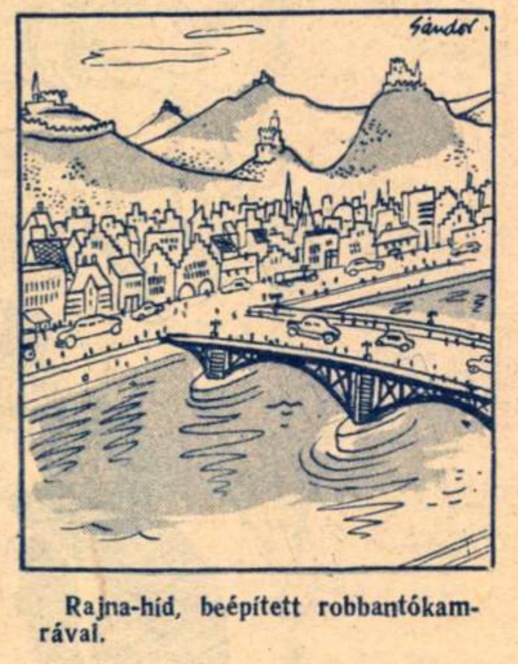
„Praktikus" amerikai találmányokat népszerűsítenek Nyugat-Németországban

Nyakkendő, beépített öngyujtóval.

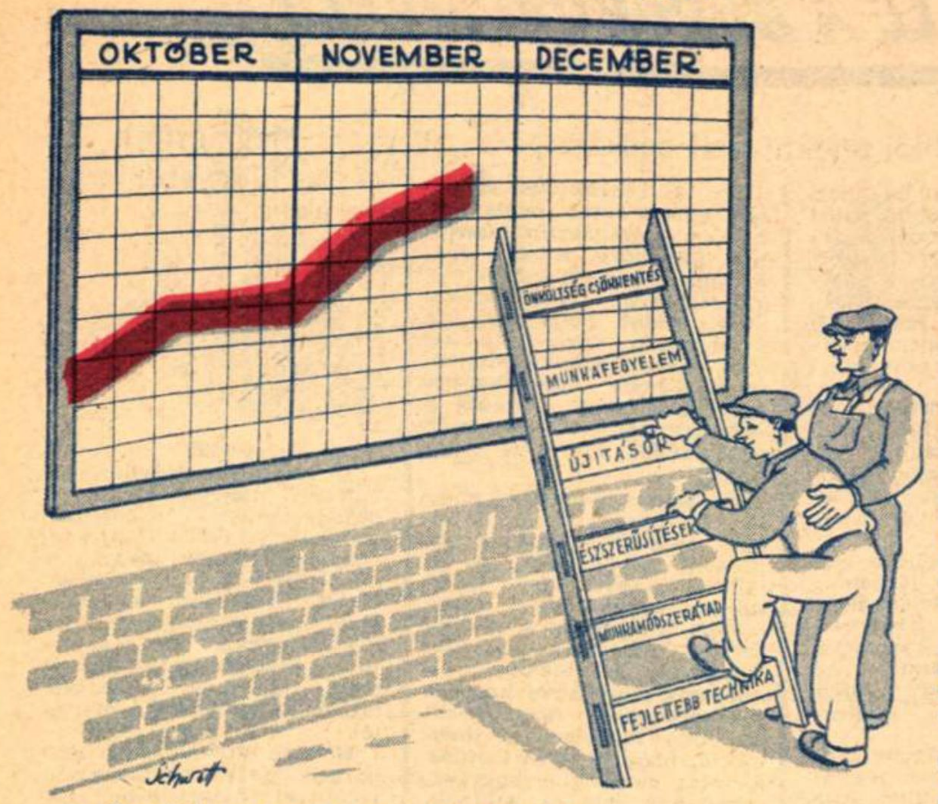

Fürdőkád, beépített hátkefélőgéppel.

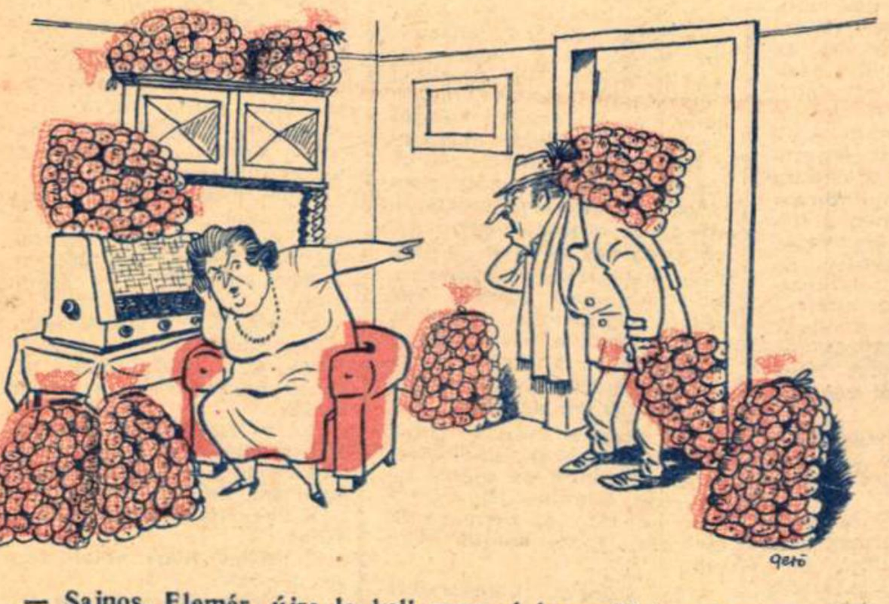
Rajna-híd, beépített robbantókamrával.

Előre az évi terv sikeréért!

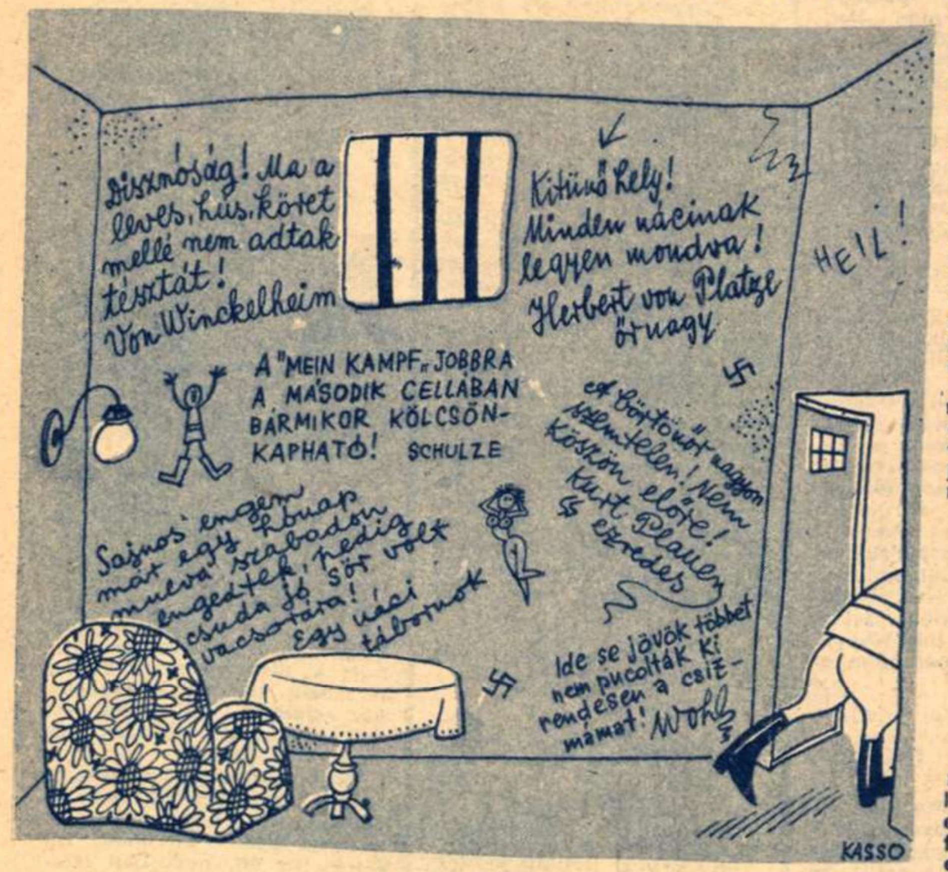
— Gyerünk szakikám, ezt a hóvégi hajrát most aztán tartjuk a terv teljesítéséig!

EZ ÍGY MEGY REGGEL ÓTA . . .

— Sajnos, Elemér, újra le kell menned krumpliért, a londoni rádió épp most mondta be, hogy nálunk nincs krumpli.

Egy nyugatnémet börtön beszédes falai

Idegen ül a kádban?!?

— Igaz történet —

Nagyon szép házban lakom. Kívül gyönyörű műkő, belül márvány-lépcső. A lift állandóan működik, mert házfelügyelőnk is állandóan működik. Minden este, amikor hazatérek, már barátságosan vár a nagy üvegezett kapu, amelyről kedélyes gondossággal szól rám a tábla: MAGATÓL CSUKÓDIK! A kapu, mint futó, átmenő ismerőshöz illik, még magáz, ám a lépcsőházzal már tegező viszonyban vagyok, mert azt mondja: GYÜJTSD A HULLADÉKOT és TE IS LEGY OTT AZ ESTI LAKÓGYÜLÉSEN!

És én, mint rendes lakótárshoz illik, ott is vagyok. Ha nem lettem volna ott az este, sohasem tudom meg, hogyan lehet ellenőrizni: idegen ül-e a fürdőkádban?

Két dolgot kell előrebocsátanom, mielőtt továbbmennénk. Az egyik: a ház, amelyben lakom, központifűtéses! A másik: mindaz, amit leírok — minden látszat ellenére — színtiszta igazság! Az történt ugyanis, hogy a lakógyűlésen közölték velünk, hogy szobáink kellő hőfokáról kellőképpen gondoskodott a IX. kerületi KIK és miután ezt valamennyien nagy örömmel fogadtuk, azt is tudtomra adták, hogy hetenként, a megjelölt napokon rendszeresen lesz fürdő!

Itt kezdődött. Hátulról, a lépcsőfeljáró felől, harsány hang csendült fel:

— Ez mind szép! De hogyan ellenőrizzük az idegeneket?

Úgy, úgy! A lakógyűlés felmorajlott. Én, mint teljes központifűtés-analfabéta, ide-oda kapkodtam a fejem. Mi köze a fürdővíznek az idegenellenőrzéshez? Pillanatok alatt tiszta képem lett az ügyről. Megtudtam, hogy tavalyról gyászos tapasztalatok merednek felénk. Fürdési napokon idegenek surrantak be a tágranyitott kapun, rokonok, komák, sógorok, nagynénik és a közraktárutcai lakótesteknek szánt melegvíz vadidegen szervezeteket ölelt körül.

Több hozzászólás után a negyedik emelet 126. azt javasolta, hogy a ház lakóbizottságának tagjai közül ketten, egy férfi és egy nő, járják körül fürdési napokon a lakásokat és ellenőrizzék a fürdőszobákat!

— Igenám — kiáltott közbe a harmadik emelet száztizenhét — mi van akkor, ha éppen fürdik valaki?

— Férfi is ellenőriz, nő is — replikázott a javaslattevő. — Bekopognak a fürdőszobába, ha férfihang felel, akkor a férfi megy be, ha női hang, akkor nő!

A javaslatot parázs vita követte. Voltak, akik helyeselték a fentvázolt fürdőszobarevíziót, de szép számmal akadtak olyan lakótársak is, akik bizonyos ellenérzésekkel néztek a kádvizsgálat elé. Mi történik akkor, ha a lakóbizottság ellenőrző tagja nem ismeri személyesen a kádban tartózkodó személyt? Ilyen esetben csak a fényképes igazolvány segíthet! Viszont nehéz lenne bárkitől is megkövetelni, hogy igazolványait szappanban vagy spongyában vigye magával a kádba! Abban mindenki egyetértett, hogy a közraktárutcai fürdővíznek csak bennszülött közraktárutcai testeket szabad körülcsobognia, azonban az idegenek távoltartásának és az ellenőrzés módjának kérdésében heves vélemények csaptak össze.

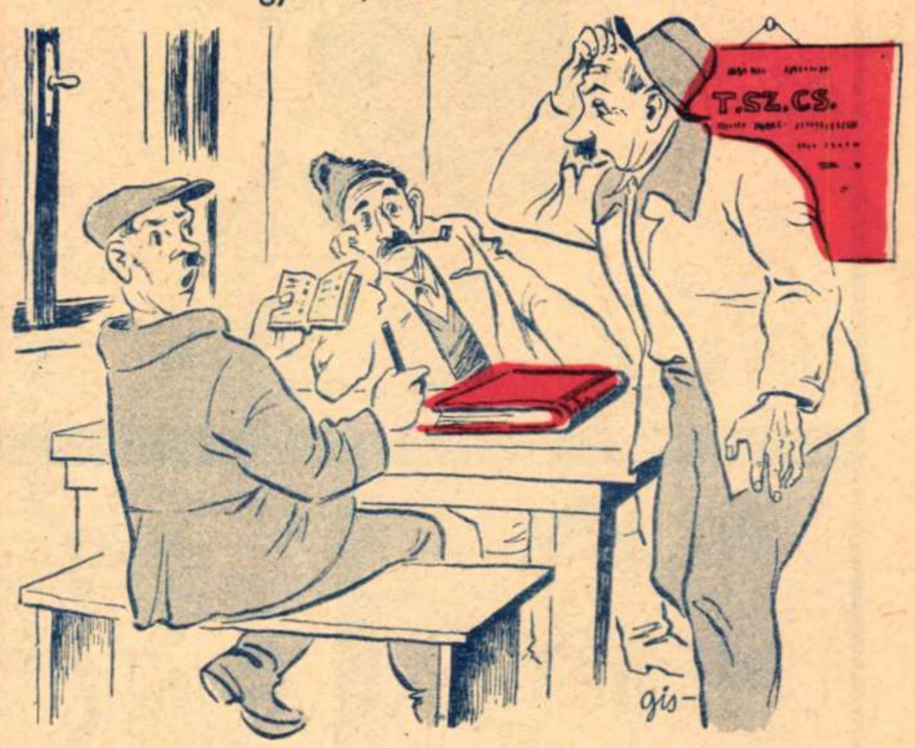
Holnap, amint hallom, fürdési nap lesz! Nem tudom, született-e közben döntés, vagy sem. Mindenesetre sötétkék kétsoros ruhában fogok fürdeni, mert hátha mégis ellenőriz a bizottság és legjobb tudomásom szerint látogatókat nem illik ruha nélkül fogadni!

Vajda Albert

Hibák a termelőszövetkezetek körül

(Dobi István beszéde nyomán)

Ha így van, akkor rosszul van . . .

— Stimmel az komám, hogy neked egy nap alatt 3—4 munkaegységed is van?
— Már hogyne stimmelne, mikor magam írtam be!

Többet ésszel, mint esővel

— Rossz volt a termés, szárazság volt, hiába vártuk az esőt.
— Hát ebből a patakból nem lehetett volna öntözni?
— Lehetett volna, ha eszünkbe jutott volna . . .

Szolgálatkész kulák

— Jó reggelt, kedves jó szomszédasszony..., ha valamiben segíthetek, szívesen adok jótanácsot.
— Mondja csak, Zsíros szomszéd, nem maga adott jótanácsot a Kuti sógornak?
— De én adtam!
— No, akkor már tudom, miért fordult fel ma reggel a Riska tehene.

Aminek nem szabadna lennie a művészeti együttesek versenyén

— Sej, de menjünk rózsám kettesben a vadvirágos temetőbe...
(Műmagyar népszínmű)

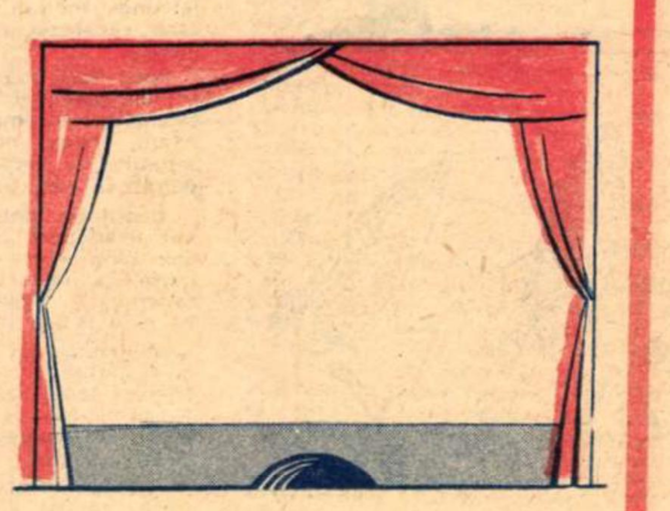
— Ah grófnő, szívem dobbanása a homlokomon ég...
(Giccses operett)

— Hogy van Hacsek elvtárs?
(„Vonalasított" polgári kabaré)

— Szeressük egymást gyerekek...
(Pacifista propaganda)

Ez a színpad üres. A belső ellenséget leleplező darab hiányzik.

Jubileum

— Pincér! Még egy rund sört! Fedeles krigliben, az egész társaságnak! Ősgermán módra! Én fizetem!

— De jó kedve van a tábornok úrnak! Ki tetszett már szabadulni?

— Nem látja, hogy itt ülök?

— Mindennap itt tetszett ülni.

— Az más volt! Akkor csak kimenőt kaptam! Most reaktiváltak!

— Szabad gratulálni, tábornok úr?

— Köszönöm! Fogja, ez a magáé! Igyon maga is egy kriglivel! Nagy nap van máma! Ma van az 1923-as sörházi puccs jubileuma!

— Gratulálok! És... Ha nem vagyok indiszkrét, tábornok úr... Olyan szép számmal össze tetszettek itt jönni... Megint valami puccs, ha szabad érdeklődni?

—Megőrült? Hol él maga? Ma az amerikaiak tálcán hozzák nekünk azt, amiért Hitlernek 1923-ban puccsot kellett csinálnia...

Kultúrfront

Ebadta gyengélkedik

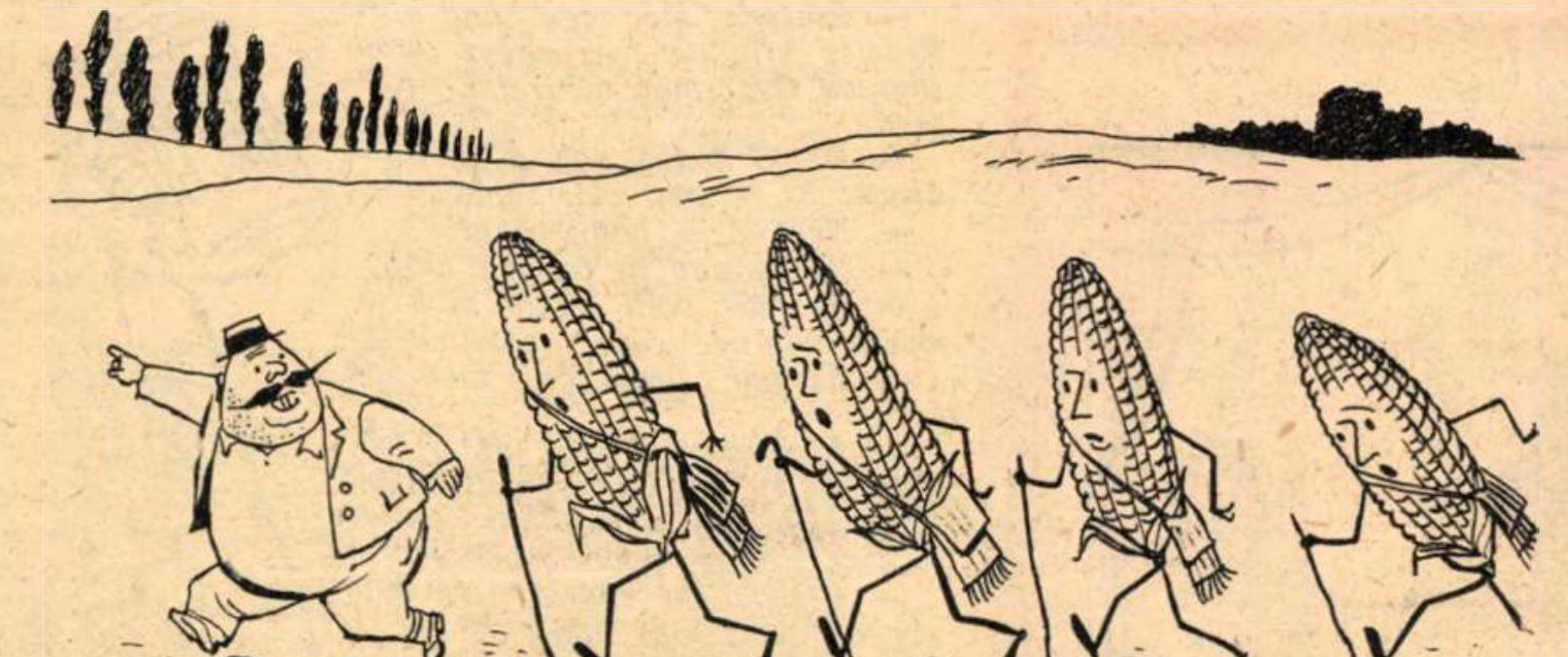
— No, fiacskám, mutasd a nyelvedet.
— Minek? Már véget ért a nyelvészkongresszus.

Lengyel Levente,

a fiatal mesterjelölt, aki úgy startolt az országos sakkbajnokságban, mintha nem mesterjelölt, hanem nemzetközi nagymesterjelölt lenne..

Sötét utakon

— Hová vándorlunk Zsíros úr?
— Csak ide ebbe a kis eldugott faluba.
— És minek megyünk abba az eldugott faluba?
— Eldugott kukoricának!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A gödöllői telekhivatal packázásai

1945-ben édesapám háztelket kapott. Halála után Erzsébet nevű húgom javára lemondtunk a kis telekről és a részére történő telekkönyvi bekebelezéshez hozzá járultunk. Erre azért volt szükség, mert kislakásépítéshez állami kölcsönt akart felvenni.

Ami ezután történt, azt igyekszem dióhéjban, pontokba foglalva vázolni:

1. Az állami közjegyző által készitett jegyzőkönyvet elküldték a gödöllői telekkönyvi hivatalnak.

2. Húgom Gödöllőre utazott. Megjelent a járásbírósághoz tartozó telekkönyvi hatóságnál. Több héten keresztül hetenként háromszor is elküldték. Állandóan azzal biztatták, hogy „jöjjön pár nap múlva", addigra átnézik az ügyet.

3. Húgom elvesztette a türelmét és hangosan méltatlankodott a hivatalban. Kijelentették, hogy a hagyatéki jegyzőkönyv nem elegendő, mert édesanyjának is le kell mondania a telek élvezeti jogáról. Az anyja jegyzőkönyvi nyilatkozatára is szükség van, ha ő is lemond a telek feléről, akkor minden rendben lesz. (Miért nem mondták meg ezt az első alkalommal, miért csak a tizedik hiábavaló út után?)

4. Édesanyám elment a Bagi Tanács titkárához. A titkár nem készített jegyzőkönyvet, hanem utasította anyámat, hogy a nyilatkozatot fogalmaztassa meg a fiával (öcsémmel), gépeltesse le vele két példányban, azután hozza be a nyilatkozatot és akkor majd hitelesítik. (Helyes az, ha a titkár nem veszi fel a jegyzőkönyvet s utasítja a felet, hogy az ő munkáját a fél végezze el?)

5. Öcsém megfogalmazta a nyilatkozatot, két példányban legépelte, végre hitelesítették.

Húgom újból Gödöllőre utazott. Megtudta, hogy megint hiábavaló utat tett, mert a Pestmegyei Tanács mezőgazdasági osztályán kell jelentkeznie. (Miért nem mondták meg ezt előbb?)

7. Másnap én mentem el a Pestmegyei Tanácshoz, ahol közölték, hogy a nyilatkozat nem elegendő, kérvény is kell. Ebben meg kell indokolni a telekről való lemondás okát. (Miért nem mondták meg előbb, hogy ez is kell?)

8. Megírtam a kérvényt. Én mentem el a Pestmegyeihez, ahol megmagyarázták, hogy ez még mindig kevés, mert az áttelekkönyvezést a Bagi Tanácsnál „javasoltatni" kell.

9. „Javasoltattuk". A kérvényt szeptember 30-án iktatták és október 7-én végre megszületett az első akta, a véghatározat. Átküldték a leíróba.

10. A leíró kijelentette, hogy sok a munkája és átadta egy gépírónőnek az aktát. A gépírónő megfeledkezett a véghatározat legépeléséről. Amikor sürgettem az ügyet, hosszas keresés után végre megtaláltuk a véghatározatot. Letisztázták. A húgomnak és édesanyámnak szóló példányát átvettem, a gödöllői telekkönyvi hivatalnak szóló példányokat pedig postázták.

11. A fellebbezési határidő lejárta után óvatosságból én is elutaztam húgommal Gödöllőre. Húgom óvatosságból a saját véghatározat-példányát is magával vitte. Kitűnt, hogy erre az óvatosságra nagy szükség volt, mert Gödöllőn kijelentették, hogy nem kapták meg az eredetit. Átadta a véghatározatot és most már soronkívüli elintézést kértünk.

12. Megmagyarázták, hogy soronkívüliséget csak az elnök engedélyezhet. Húgom felment az elnökhöz, aki elküldte avval, hogy telekkönyvi ügyeket nem intéz, menjen a földszintre. A földszinten négy-öt helyre küldözgették. Az ide-oda küldözgetés miatt sírni kezdett. Megkérdezték, hogy miért sír. Egy tisztviselőnő megígérte, hogy segít neki. Húszforintos okmánybélyeget vásároltatott vele és leültette. Hosszabb idő után visszajött azzal, hogy nem engedélyezték a soronkívüliséget. (Akkor miért kellett megvenni a húszforintos bélyeget?)

13. Húgom letörölte könnyeit, visszament a telekkönyvi hivatalba, ahol azzal igyekeztek lerázni magukról, hogy még nem járt le a határidő. (Már hetekkel előbb lejárt.) Amikor látták, hogy a határidő kifogás rossz, azzal küldték el, hogy a Pestmegyei Tanács véghatározata alapján még nem lehet az átvezetést keresztülvinni, a véghatározaton kívül még egy utasítás is kell.

14. Felutaztam Budapestre. A Pestmegyei Tanács előadója kijelentette, hogy a véghatározaton kívül semmi másra nincs szükség. Üzenték Gödöllőre, hogy ne tologassák tovább az ügyet.

15. Húgom másnap újból Gödöllőre utazott, ahol nem jöttek zavarba és újabb kibúvókat találtak. (Nincs itthon az előadó, nem rájuk tartozik, más dolguk van stb.)

16. Húgom elkeseredve utazott vissza Bagra, elpanaszolta, hogy Gödöllőn még mindig jobbra-balra lökdösik, ide-oda utasítják a parasztszoknyás asszonyokat. Azt is sérelmezte, hogy másokat gyorsabban és udvariasabban fogadnak, mint őt.

17. Úgy tervezte, hogy a kis házat ősszel felépíti. Most kitűnt, hogy még láttamoztatni kell a Bagi Tanácsnál azt a telekkönyvi kivonatot — amelyet még kézhez sem kapott. Igazolni kell, hogy a telek nem került állami tulajdonba, a házépítéshez kérvényt kell írni két példányban, a költségvetést három példányban kell kiállítani és ha mindez megvan, akkor bizottság elé kerül a kölcsön ügye. Ha megadják az állami kölcsönt, akkor erről értesítést küldenek és csak ezután folyósítják az összeget. Húgom tehát el van készülve arra, hogy még nagyon sok vizet húzunk fel a bagi kútból addig, míg a juttatott telekre a kis házat felépítheti. Ha csak a Ludas nem segít rajta . . .

Gócor Ferenc lakatos
Bag, Árpád-u. 10.

Mezőtúri mozi

Mezőtúron két mozi van. A Dózsa és a Szabadság. A Dózsa most nyílt meg, alig egy hónapja. Mindenki örült az új mozinak, mert Mezőtúrnak sok lakosa van és egy mozi nem tudja kielégíteni a dolgozókat. Azonban a Dózsával megnyitása óta baj van. Vagy a hangot hallani kép nélkül, vagy a filmet látni hang nélkül. Az is megtörténik, hogy csak foltok jelennek meg a vásznon és csak recsegés, ropogás hallatszik.

Igaz, hogy ezzel az utóbbi kijelentésemmel megcáfoltam a panaszomat, mert azt írtam, hogy nem hallunk semmit. De recsegésből, ropogásból nem kérünk.

Legutóbb délután félhatkor kezdődött az előadás. A sok hiba miatt féltízig pergették a műsort — élvezhetetlenül. A második előadásra nem is kerülhetett sor.

Mi ennek a következménye? Amikor olyan remek filmet játszanak, mint az Erkel, akkor is csak tizenöten merészeltek elmenni a filmszínházba.

A mezőtúriak a Ludas Matyitól várják a hiba orvoslását.

A túri mozilátogatók egyike

A nyilas Magyarság — 1952-ben

Egy orvosi hetilap előfizetője vagyok. Az „Egészségügyi Könyv és Lapkiadó" minden héten pontosan megküldi a folyóiratot. A lap folyamatos küldésében tehát semmi hiba sincs. Amit kissé furcsának találok — az a lapot borító szalag. Ezen ugyanis nem az orvosi hetilap címe, hanem a gyászos-emlékű nyilas Magyarság van feltüntetve.

Ha az előfizető figyelmesebben megnézi a címzést, látja, hogy egy régi cimkét gépeltek át. A Magyarság című fasiszta lap címkéjét. A Magyarság szó alatt a nyilas lap régi előfizetője szerepel, de azt az én nevemre ütötték át. A keresztneve és a foglalkozása azonban elolvasható: Miklós volt és aranyműves. Tekintettel arra, hogy én már hosszabb idő óta a Magyarság címkéjével kapom a lapot, feltehető, hogy a lap több mint hatezer előfizetője ugyanilyen régi Adréma-sokszorosítású szalaggal kapja.

Takarékoskodni kell, de nem így!

Dr. Mária Béla
VII., Somogyi Béla út 3/c.

Megfagyunk a Műegyetemen

A cím nem tévedés, mi valóban nagyon fázunk a Műegyetemen, ellentétben azokkal, akik ugyanott „meggyulladnak". Akkor, amikor ez a „meggyulladós" panasz megjelent a Ludas Matyiban, nagyon irigyeltük kartársainkat. Ott valóban forró levegővel fűtenek és még ingujjban is rosszul lesznek a hallgatók a melegtől.

Mi is a Műegyetemen dolgozunk, de nem a Sztoczek-utcai előadóteremben, hanem a kémiai épületben. Nálunk reggel 8 órakor 8 fokot mutat a hőmérő. Tíz órakor kezdenek fűteni. Ettől a perctől kezdve a hőmérséklet az órához igazodik. Tizenegy órakor 11 fok van, tizenkét órakor 12 fok. Ettől az időponttól azonban már eltérés mutatkozik. A fűtés ugyanis abbamarad és megkezdődik a lehűlési periódus. Ez azonban ránk nézve nem számtani érdekességet, hanem náthát, köhögést és tüdőgyulladást jelent.

Arra is gondoltunk, hogy „0" órakor benézünk a kémiai épületbe mert valószínű, hogy ebben az időpontban a hőmérő is 0 fokon van.

Sokáig töprengtünk azon, hogy miért fűtenek így, illetve miért nem fűtenek nálunk. Feltevéseink a következők:

1. A fűtők felajánlották, hogy ebben az évben megtakarítják a fűtőanyagot. Igen ám, de akkor miért van 10 óra körül mégis némi fűtés?

2. Lehet, hogy valaki lopja a gőzt.

3. Messze vagyunk a kazánháztól, talán elfárad a szegény gőz, amíg hozzánk ér. De ez a feltevés is téves, hiszen a Sztoczek-utca messzebb van, ott pedig meggyulladnak a hőségtől.

Ezekre a kérdésekre szeretnénk választ kapni.

Dr. Beke Dénes
műegyetemi docens

Úszik a lakás!

A Majakovszkij-utca 36. számú házban lakom, a III. emelet 20. számú lakásban. Öt hónappal ezelőtt átázott a mennyezet. Nyomban szóltam a házkezelőnek, aki megígérte, hogy intézkedni fog. Nemsokára cserépfedő munkások jelentek meg, akik dolgoztak egy kicsit a tetőn, azután elmentek. Pár nap mulva újra megeredt az eső és megállapítottuk, hogy a munka nem ér semmit, a mennyezet továbbra is átázik. Ismét a házkezelőhöz siettem, aki „intézkedett". Másnap tetőnézés volt — és más semmi.

Közben még jobban átázott a tető úgy, hogy ha esik az eső, úszik az egész lakás. A bútorok is tönkremennek. Ha felhős az ég, nyomban telerakjuk dézsákkal és vödrökkel az egész lakást, nehogy a padló is átázzon. Furcsa takarékosság ez, mert napról napra többe kerül majd a tető megjavítása. Az előszobában a mennyezet teljesen lesüllyedt. Félünk, hogy fejünkre szakad a padlás.

Gergely Tibor
a Budapesti Szikra Nyomda dolgozója

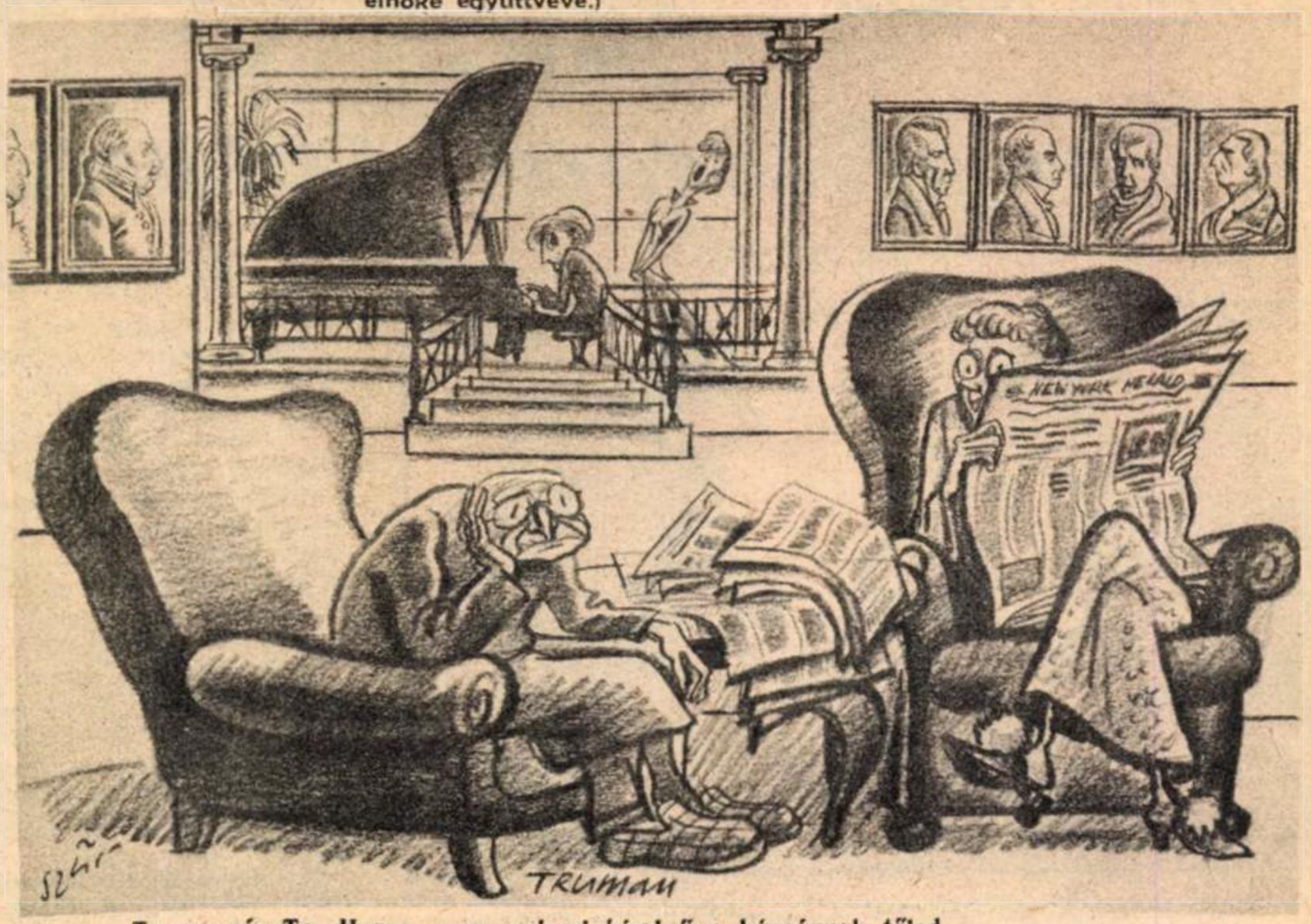
Ludas Matyi elintézte

A „Hol a pék?" című közleménnyel kapcsolatban vizsgálatot indítottunk. A pékség felépítését az akadályozta, hogy megyénkben csak egy kisiparos ért a kemenceépítéshez. Ugyanakkor a megye területén több pékséget kellett építeni. A megyei szövetség szakelőadója helytelenül járt el akkor, amikor a pékség elkészítését augusztus 20-ra ígérte. A kemenceépítés megkezdődött és mire ezek a sorok megjelennek, már készen is lesz.

Baranya Megyei Szövetkezetek Szövetsége

A HÁLÁTLAN UTÓKOR

(Truman több adót szedett be elnöksége alatt, mint az USA korábbi 31 elnöke együttvéve.)

Trumanné: Te, Harry, nem valami hizelgően búcsúznak tőled...
Truman: Látod, ez a hála, hogy harmincegy ember helyett dolgoztam!

Minden egyes USA állampolgárra 500 dolláros fegyverkezési teher nehezedik

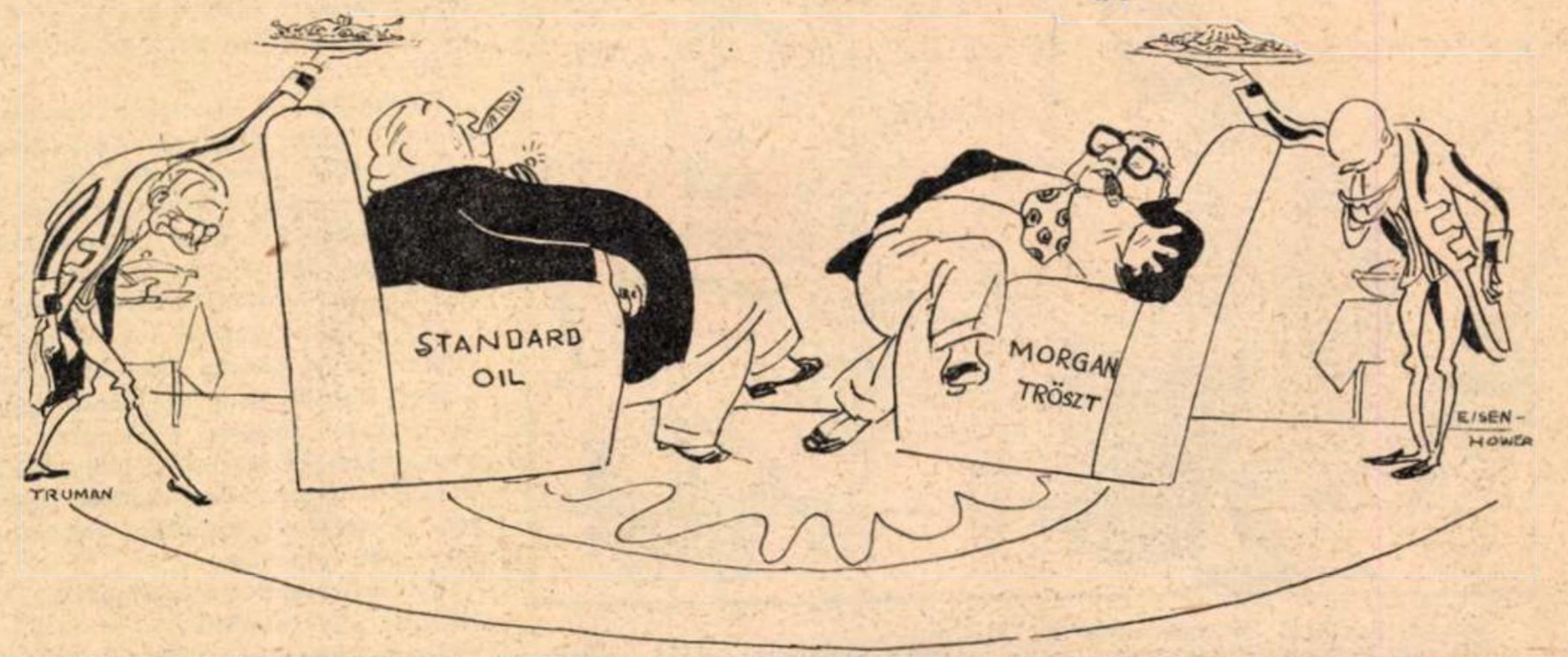
— Mi az? Neked még nincs fegyverkezési-adóíved? Mikor születtél?
— Egy órával ezelőtt.
— No, légy csak nyugodt! Mindjárt hozzák a tiédet is..

A LAPKIADÓVÁLLALAT PORTÁJÁN

Eisenhower: A Ludas Matyi szerkesztőségét keresem.
Portás: Milyen ügyben?
Eisenhower: Modell ügyben.
Portás: Hja, maga az új Truman!?

Eisenhower Trumannal tárgyal

A TECHNIKA diadala

—Kalandos útirajz—

Irta: URBÁN ERNŐ

1.

KEZDETBEN vala a könyv, Szabó Pali bátyám „Őszi szántás" cimű novelláskönyve és benne a történet, mely szól vala a kovácsról és Kabul nevű, borjúnagyságú kutyájáról. Nem mondom: kitűnő történet, hozzá szerfölött mulatságos is, csak éppen azt nem hittem volna, hogy valaha még kalandos utazásba sodor. Mert abba sodort a minap, hála a feleségem nevetős természetének.

Az történt ugyanis, hogy mikor az asszony a Kabul kutya történetén kikacagta magát, azon nyomban beleszeretett Ugrába, Szabó Pali bátyánk szülőfalujába. S attól fogva nem volt se nekem, se Pali bácsinak a csepp, de annál akaratosabb asszonytól nyugovása. Hogy igy meg úgy, az igéret szép szó, ha megtartják úgy jó, mikor kerekedünk föl, mikor megyünk el végre a Kabul kutya csudálatos falujába?

Régi igazság, hogy amit az asszony akar (pláne ha nagyon akarja), az előbb-utóbb beteljesedik. Igy történt ez a mi esetünkben, az ugrai látogatás esetében is. Hozzákészülődtünk, istennek ajánlottuk lelkünket s mivel Ugra, ha nem is a világ végén van, de azért vasútja mégsincs, hát röppent a távirat, a bizakodó üzenet: „Holnap délelőtt féltizenkettőkor érkezünk Berettyóújfaluba". Irni nem irtuk, de ebből megérthette Pali bácsi, hogy oda várjuk a kocsit, onnan indulunk végső iramodással a szülőfalujába.

Hanem hát ember tervez, az ugrai posta meg végez. Lássuk csak.

2.

A baj ott kezdődött, hogy a technika egyik igen hasznos vivmánya, a vekker (bihari szóval: a serkentő) az utazás reggelén se szó, se beszéd csődöt mondott. Negyed nyolckor indult a vonat s még a kezem fején is fölborzolódott az ijedtségtől a szőr, mikor hét előtt nyolc perccel igy ugrasztott ki az ágyból a feleségem:

— Futás, koma, futás! Indul a bakterház!

Ha nincs kéznél a technika újabb vivmánya: a taxi, hát el is indult volna. Szerencsére ezúttal minden klappolt: taxi is volt, be se döglött, a villanyrendőrök is irgalmasszivűek voltak, a vonat se mozdult, amig a fölhágó fogantyúját el nem kaptuk. Szóval csudák csudája, de egynegyed nyolckor mégis csak a mozgó vonaton voltunk.

Expediciónk Budapesttől Berettyóújfaluig tartó szakasza unalmas, hogy úgy mondjam: hétköznapi. Hacsak azt nem emlitem föl, hogy az étkezőkocsi vendégei Püspökladány felé már sej-de, hej-de virágos kedvükben voltak. Ennek folytán mint passziv, csakis feketét hörpölgető vendég, (ám ugyanakkor az asszonyi nevelésre mindhalálig alkalmas férfiú) csendes, de annál nyomatékosabb szemléltető oktatásban részesültem. Azt mondta a feleség:

— Látod, látod, hogy kivetkőzik magából, aki borral barátkozik. Aki nem ismer mértéket.

— Látom, persze, hogy látom — bólogattam megadólag s közben részvéttel sanditottam virágoskedvű felebarátaimra. Hogy no ti szegények, most nagy a mellényetek, de bezzeg lesz nemulass, ha otthon megérzik rajtatok a jókedv.

Igy értünk a megtáviratozott időben Berettyóújfaluba.

Az állomás előtt sár. Jó, marasztaló, szurokfekete dágvány. Csak úgy ömlik a ködmönös, gubás, hárászkendős sokaság, mert éppen hetivásár van. A kocsi, az olyanynyira áhitozott utazó készség azonban — sehol.

— No hiszen. Mi aztán jól bevásároltunk. Akár fordulhatunk is vissza. Harmincöt kilométer még nyáron se tréfa. Hát még most. Bokáig ér a sár, mi meg itt állunk félcipőben.

— Hát a telefon? Az mire való?

A kérdést ki más tehetné föl, mint életem akaratos, minden poklokon keresztül Ugrára igyekvő párja. S hogy szólni se szólhassak, azt is hozzáteszi:

— Gyerünk a postára!

3.

— A posta, mondja csak bácsikám, messze van a posta?

A kérdést a változatosság meg a tekintély kedvéért én teszem föl egy nyugodt, szoborrá-meredt atyafinak a járdaszélen.

— Nem a' — int az a pipájával elütőleg. — Ott van la. Mindjárt a torony mellett.

A falusi „mindjárt" azonban csuda csalóka idő- és távolságmérő. A karom már csaknem leszakad, úgy húzza a csomag, a horgasinam is ugyancsak reszket, mert hol ide — hol oda csúszkálok, hogy valamiképp tartsam az egyensúlyt a sárban s a célnak kitűzött torony még mindig nem akar közeledni. Sőt! Úgy veszem észre: szemlátomást távolodik.

A postán, jó félóra multán, mielőtt egyet is szólhatnánk, rögtön tudomásul kell vennünk, hogy nem akárhol: B i h a r - ban vagyunk. Azt mondja ugyanis egy fiatalember a déli postát rendezgető kezelőnőnek:

— Maga senye?

— ???

— Úgy értem, hogy balkezes-e? Mert én az vagyok. Öszt ha maga nem senye, baj lesz.

— Baj? Mért lenne baj?

— Mert ha maga jobbkézzel rakja a leveleket, amikor pecsétel, nekem mind visszafelé kell forgatnom, ha szoltérozok. Mert én senye vagyok.

A feleségem néz egy nagyot. Most érti meg, hogy Pali bácsi egyik kedvelt, sokszor megirt familiáját mért hivják éppen Senye-Bikainak.

No, de ellép az ablaktól a senyekezű postás, mi kerülünk sorra s megkönnyebbülten, a közeli találkozás (de főleg a kocsi) reményében igy fohászkodunk föl:

— Kedves kartársnő, sürgős meghivás. Legyen szives, kapcsoltassa Biharugrát.

4.

Jól vigyázzunk a meghivás „mikéntjé"-re. Sürgős, magyarán: dringend meghivásról van szó. S mi történik mégis? Állunk, csak állunk az irópult mellett, hol az egyik, hol meg a másik könyökünkkel támasztjuk. Telnek a percek, negyed- majd félórákká sokasodnak s a telefon mégse cseng. Az istennek se akar megszólalni.

De helyette annál hangosabban szól, zenét, majd hireket sugároz a fali hangszóróból a technika újabb vivmánya: a rádió.

Csak bámulok ott, nem hiszek se a fülemnek, se a szememnek.

Vaskasszával, tarisznyával, aktatáskával a hónuk alatt egymás után sorjáznak be az ajtón a nemzeti vállalatok emberei. Tiz, húszezer forintokat fizetnek be, a kezelőnők teljes gőzzel számolnak. A szomszéd rekeszeknél is csekket csekk után dugnak be az ügyfelek az ablakon, ott is nagyban megy a számolás. A falon pedig mindent túlharsogva szól csak szól, fáradhatatlanul bömböl a rádió.

— Uramisten — tántorodok meg — ilyen zenebonában én még az egyszeregyet se tudnám elmondani. Ezek a szegény kartársnők meg tizezrekkel bajlódnak. Ki volt az a megátalkodott inkvizitor, az a fafejű okos, aki az emberkinzásnak ezt a modern formáját, a munkának ezt a szándékos nehezitését kitalálta?!

5.

Feleségem elúnja magát. (Több mint két órája várakozunk a s ü r g ő s meghivásra, mert az ugrai postás azt üzente, hogy eszik a kézbesitő, más meg nem viheti ki Pali bácsiékhoz a cetlit.) Feleségem gondol hát egyet és kimegy széjjelnézni.

Negyedórába se telik és sugárzó arccal, minden bosszúságát elfeledve robog be. Kezembe nyom egy vaskos könyvet és azt mondja:

— Nesze! Aztán ha hazamegyünk, telefonáld meg a Ludas Matyinak, hogy itt a viccére a válasz. Akinek szüksége van rá, utazzon ide, a földművesszövetkezet boltjában megveheti S p a n o v „Gyujtogatók"-ját.

(Másnap Sarkadon is próbát tettünk, ugyancsak a földművesszövetkezet boltjában majd a népboltban. Spanovtól Móricz Zsigmondig, Veres Péter Szolgaságától a Pesten rég kifogyott pártkiadványokig minden volt bőven. Arra gondoltam s itt is fölteszem a kérdést: ki tartja számon, hová mennyi könyv ment? S ha nem fogy egyik vagy másik kiadvány, mert falun talán drágálják, mért nem küldeti idő múltán a Könyvterjesztő NV vissza, holott tudja, hogy Pesten tűvé teszik értük a könyvesboltokat?)

6.

Az óramutató lassan négyre jár. Már nemcsak mi, egy sipkás, ködmönös bácsi is telefonhivás végett támasztja mellettünk a falat. (Apropos, ködmön! Újabb válasz a Ludas Matyinak! Valamelyik Vidám vásárról irva azt kérdezte nemrég a szerkesztő: miért nem adunk becsületes magyar nevet a mikádónak? Hát itt van, tessék élni vele. A mikádó csak a Király-utcában, az uraságoktól levetett ruhák boltjaiban volt mikádó, falun világ életében ködmönnek hivták.)

Szóval áll, várakozik a ködmönös bácsi. Ho az egyik, hol meg a másik lábára ereszkedik.

— Ej, szegény — mondom a feleségemnek. — Biztos nagy bajban lehet, hogy telefonra vár. Beteg valakije, vagy tán meg is halt már. Azért olyan szomorú az öreg.

Ebben a pillanatban fölcseng a telefon s a bácsi nagyot ugrik, mert azt kiáltják neki:

— Orosz bácsi, itt van Kaba.

A fülkéből pedig rövidesen a következő egyoldalú párbeszéd hallik ki:

— Kaba? ... Oláh József? ... Nem? Az apja. Oláh József? ... Nem ..., Oláh István? ... Ejnye ... Ahán? ... Az apja. Oláh József apja ... Azt mondja meg kend: mi van avval a lúpaksussal? Elküldték? ... El ... Stenáldja ...

Zörren a telefon, nyilik az ajtó. Orosz Pál oda se néz, úgy mondja a kezelőnő felé:

— Végeztünk.

Azzal mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy ő, Orosz Pál egy „lúpaksus" ügyében Kabát hivta föl telefonon, szemrebbenés nélkül kilép az utcára.

Összenézünk a feleségemmel. Amilyen ádáz egy természete van, nem állja meg, hogy belém ne csipjen:

— Te aztán levizsgáztál. Kórház meg haláleset ... A lúpaksust sürgette az öreg.

Felőlem beszélhet, csipkelődhet. Olyan jókedvem támad hirtelenjében, hogy a négy és félórás várakozást se bánom. Ez igen. Ez már teszi. Halad a világ, de halad ám, ha már az Orosz Pálok a lúpaksus végett is a telefont használják.

7.

Újabb negyedórák multán, mikor végre kisül, hogy azért nem jött a kocsi, mert az ugrai postás a m a i telefonhivással együtt küldte ki a t e g n a p i táviratot, az autóbusz végállomáson az Utasellátó egyetlen szobájában ülünk. Túl az izgalmakon (útban már értünk a kocsi) az emben hirtelen rájön, hogy ehetnékje van. Hát hogyne! Reggel óta utazunk meg ácsorgunk, ma még meleg étel egy falat se volt a szánkban. Nem csoda, ha eszembe jut: haj, az a jó savanyú-káposzta azzal a tenyérnyi kis dagadóval, ami otthon a fazékban maradt!

Étel azonban nincs, de van fekete, csak alá kell gyujtani a presso-gépnek. Szives, mosolygós asszonyka a kiszolgálónő. Igazi tagos-kebles falusi szépség. Úgy áll a gőzben, úgy forrázza, csurgatja a kávét, olyan szakértelemmel, mintha naponta százszám kérnék tőle a duplát.

Ami azt illeti (most ámulj világ, ha éppen jól esik) — kérik is. Éppen a számnál van a pohár, mikor belöki az ajtót, egy időses tüskösbajszú gazda s már a küszöbről odakiált a pressogép mosolygós tündérének:

— Két decit meg egy duplát!

8.

Busz busz után indul ki. A várakozók úgy megrohanják, hogy egyikmásik gép-monstrum csaknem hanyattdől. Van aki följut, van aki lemarad. A parasztok káromkodnak, aztán lecsillapodnak és türelmesen várják a következő „menetet". De nem úgy egy levitézlett úrféle. (Ahogy kiteregetett irományaiból félszemmel látom, egy újdonsült biztositási ügynök.) Pöfög, dohog s úgy mondja, hogy hallhassa, aki akarja:

— A fene a bugrisait. Gyalog már nem is jó nekik.

— Mér? Csak a magaféléinek jár? — vágja rá egy pecsenyeképű, mokány kis paraszt. — Jobb lesz, ha hallgat. Öleget ringatták magok azon a buszon a vastag feneküket. Most a miénk. Hát élvezzük is.

9.

Megnyugtatásul hadd mondom még el, hogy este hat tájban mégis csak célhoz értünk. S azt is hadd üzenem meg Lajosnak, az ugrai postásnak, hogy egy cseppet se haragszom rá, amiért gyászlevél módjára kezelte a telefont meg a táviratot. Amiért azon volt, hogy minél később jusson mindkettő kézbe.

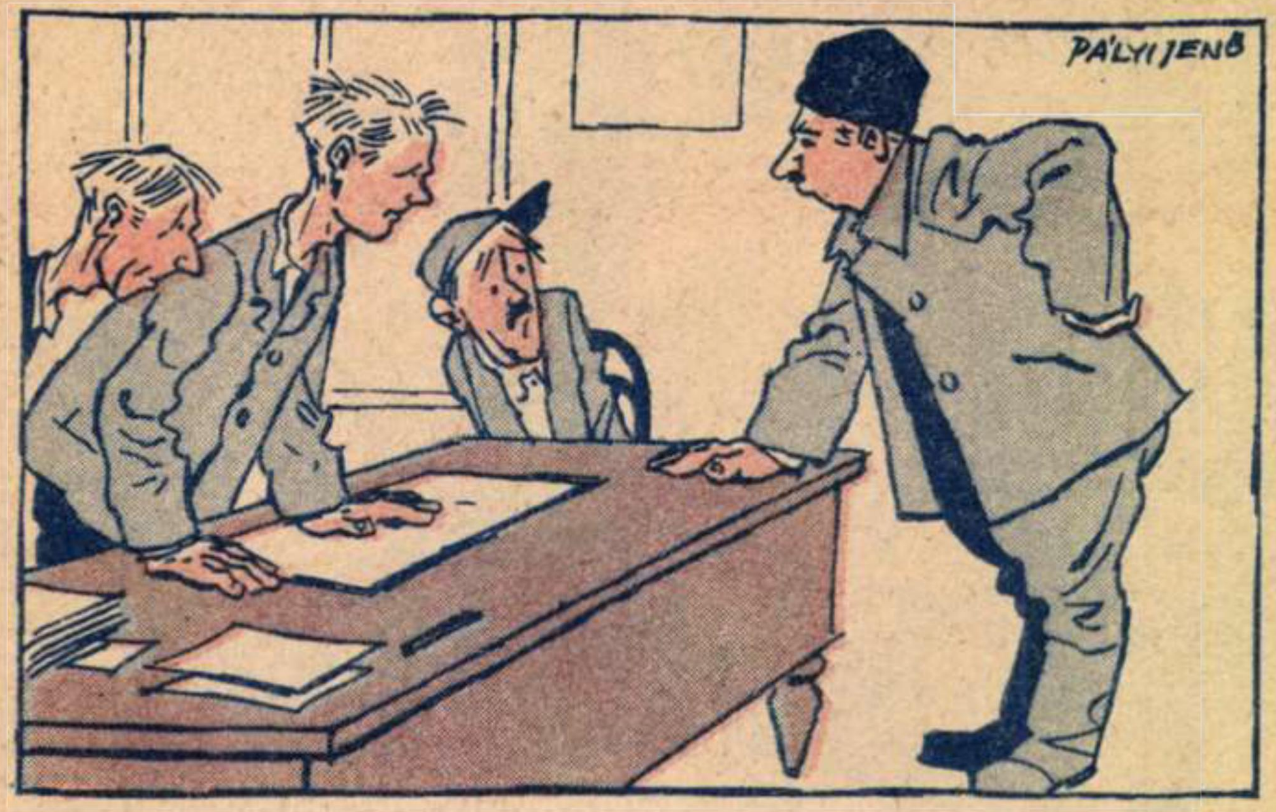
Istenem, sok az eső, nagy a sár. Majd ha Ugrán is flaszter lesz, biztos előbb ér a távirat a postáról Szabó Pali bácsi portájára, mint Pestről Ugrára. Mert jelenleg még az utóbbi, a hosszabb út a rövidebb.

S hogy a történetnek csattanója is legyen, már csak azért se haragudhatok, mert ha idejében viszik ki a táviratot, nincs a viszontagság és nincs ez a cikk sem. Azzal hessentem hát el a bosszúságnak még a gondolatát is, hogy a kár hasznot szült. Láttam, tapasztaltam, pénzt is kapok, amiért kalandjainkat közre adom. Végeredményben tehát az sül ki, hogy hála az ugrai postásnak, ingyen jártuk meg az utat. Ingyen látogattunk el Szabó Pali bácsi, no meg a Kabul kutya híres-nevezetes falujába.

Ludas Matyi a Dunaföldvári FÖLDMŰVESSZÖVETKEZETBEN

RITKA VENDÉG

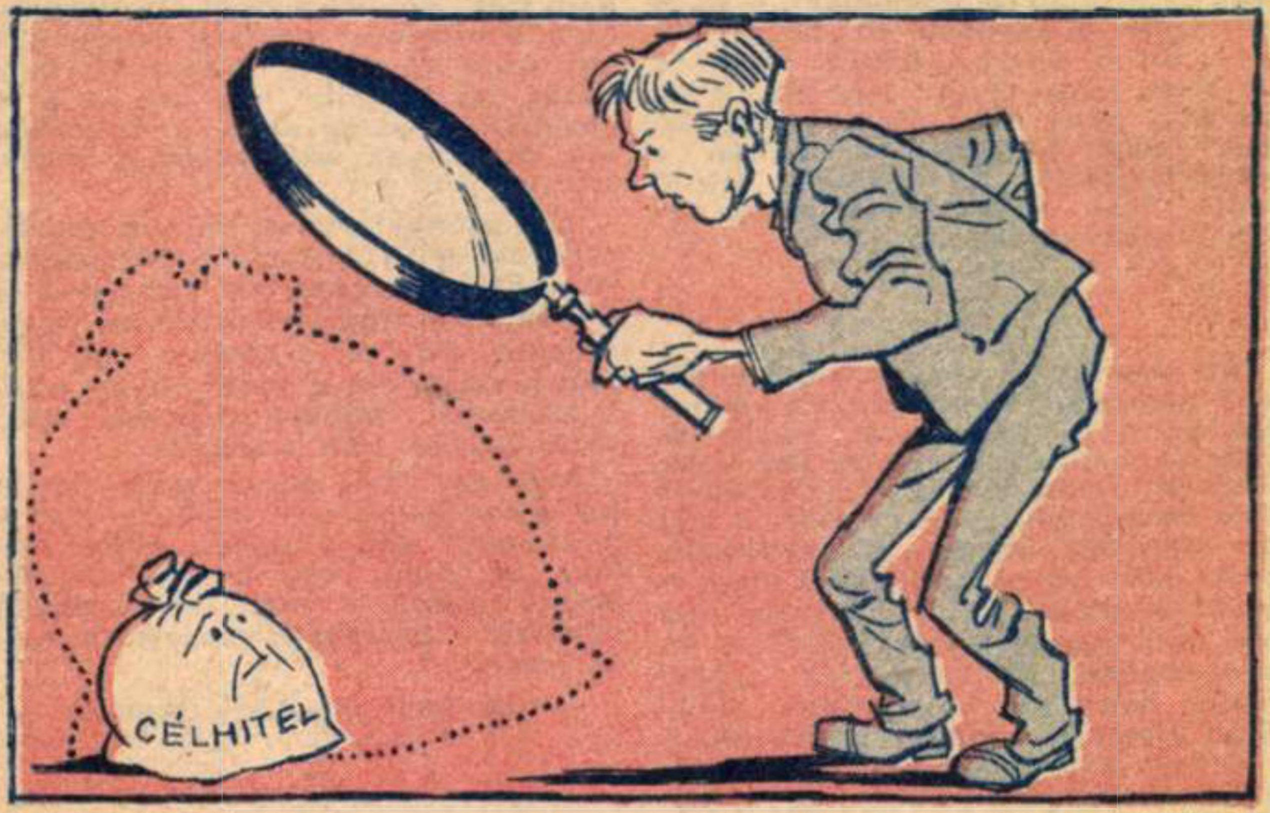

— Az elvtársak nem ismernek? A megyei központtól jöttem . . .
— Éppen azért nem ismerjük, mert a megyei központból jött!

Mi fontosabb, a gól vagy a krumpli?

Eladó: Kartárs! Krumplit hoztam eladni . . .
Szilasi: Krumplit?! Hát már az is valami? Próbáljon meg egyszer a szögletzászjótól gólt rúgni . ..

A főkönyvelő folyton azon kesereg, hogy kevés a pénz, hajaj, kevés a pénz. S mivel nem akarják megnagyobbitani a célhitelt, igy próbál segiteni magán.

Kupecek alkonya

Amikor Ludas Matyi megjelent a földművesszövetkezetben kedvenc lúdjával együtt, az egyik buzgó felvásárló rögtön megkérdezte:

— Hoztak valamit eladni? — Félszemmel a lúdra sanditott, azt mustrálgatta szakértő tekintettel, de természetesen nem adtuk el, hogyisne, mihez kezdtünk volna nélküle.

A felvásárló nem sokat foglalkozott velünk, mert látta, hogy nem hoztunk semmi eladnivalót és mert ezer és egy dolga volt. A földművesszövetkezetben ugyanis most folynak a „felvásárlások". Jönnek a parasztok sorjában, ki szekéren, ki gyalog és hozzák az eladnivalót: krumplit, szalonnát, káposztát, miegymást.

A felvásárlás tulajdonképpen annyit jelent, hogy a földművesszövetkezet megkönnyiti a parasztok dolgát: nem kell a piacra vinni az árut, esetleg más város piacára, nem kell ácsorogni naphosszat, jó időben, rossz időben. A földművesszövetkezet jó pénzért megvásárolja az árujukat, helyben és ami a legfontosabb rögtön.

Elérkezett a kupecek alkonya. Hiába várja már a parasztokat, hosszú méla lesben, hiába töri a fejét új fortélyos trükkön, amivel becsaphatná őket, nem jönnek azok, csak nem jönnek, mert inkább elmentek a földművesszövetkezetbe.

Mit kellett tudni ahhoz régen, ha valaki jól el akarta adni az áruját?

Hát először is meg kellett tanulnia a piaci dörgést, a kupecek csavaros eszejárását, túl kellett kiabálni a konkurenciát, meg kellett szelidíteni a vevőt . . . satöbbi . . folytathatnám még napestig . . .

Mit kell tudni most ahhoz, ha valaki jól akar eladni?

Semmi mást nem kell tudnia, csak azt, hogy hol van a földművesszövetkezet.

Szónoktyúk: A dunaföldvári tyúkok nevében kijelentem, hogy mi most is minden nap tojunk tojásokat, de hogy a gazdáink miért nem hozzák őket eladni, azt ne tőlünk tessék megkérdezni, hanem tőlük.

A járási központban

— Csak ennyi jelentést küldött be a dunaföldvári földművesszövetkezet? . . . Már megint elhanyagolják a jelentésküldést . . .

A szövetkezeti kocsma pincéjében

Hordó: Kongggg! Látom, hogy maga nem dunaföldvári, mert ha idevalósi lenne, tudhatná, hogy a földművesszövetkezeti kocsmában sosincs bor . . , Kongggg!

Hogyan került a nénike a hordóba?

Úgy, hogy káposztát savanyit. A savanyitáshoz először is káposzta kell, aztán egy hordó, végül egy százkilós nénike, aki szeret csürdöngölőzni és jól megtapossa a káposztát. Nem szeretnénk a káposzta helyében lenni.

PÉTER ÉS PÁL

1.

— Hova igyekszel, Péter? — kérdezte Pál.

— Megyek eladni egy kis ezt-azt — felelte vidáman Péter a szekere bakjáról.

— Én is abban járok! Nohát akkor vegyél fel a szekeredre és menjünk együtt a földművesszövetkezetbe.

— Hohó, komám, de én nem a földművesszövetkezetbe viszem Dunaföldvárra, hanem az izsáki piacra . . . — mondta ravaszul hunyorgatva Péter. — Ott jó ára lesz a szalonnámnak, meg a kis lencsémnek . . .

Erre elváltak. Péter ment az izsáki piacra, Pál meg a dunaföldvári földművesszövetkezetbe.

2.

Szép időnk van, Bandi! — kiáltott Péter a lovának az úton, mire az mélabúsan visszafordult, mintha csak azt mondta volna:

— Eső lesz ma, akármilyen szép idő van most . . . érzem a csontjaimon.

De Péter fütyürészve ült a bakon és örült a szép időnek.

Egy óra mulva zuhogott az eső.

3.

Két óra mulva már tengelyig ért a sár. A ló hat helyett húzott. Péter azonban még mindig jókedvű volt.

— Mit számit az eső? — mondta magában derűsen. — Mindjárt Izsákon leszünk.

Hát mindjárt nem lettek Izsákon, mert kátyúba jutottak és abból egy kerékfordulásnyit se tudtak előremenni.

4.

Végre aztán sűrű istenezés közben valahogy kikeccmeregtek a kátyúból és elindultak.

— No most már aztán nincsen semmi baj! — vigasztalta magát Péter.

Valóban nem is történt semmi baj, hacsak nem számitjuk bajnak, hogy egy-két-három-négy tojás összetört. Ugyanis az történt, hogy nagy teherautók jöttek, ő félreállt az út szélére, de a szekér hátulja kicsit belecsúszott az árokba, mire a lencsészsák megijedt és ijedtében rátámaszkodott a tojásoskosárra.

— Sebaj! — mondta egy kicsit dühösen Péter sajátmagának — összetört egy pár tojás, de szerencsémre lencsém is van, az meg nem törékeny . . .

5.

Viszont a lencse kipereg a zsákból, ha a zsák lyukas. És ez a lencsészsák történetesen lyukas volt, mert az előbbi tojáskatasztrófánál valami alattomos drótféleség kilyukasztotta. Minden egyes zötykölődésnél kihullott egy jó marékravaló lencse.

— Hadd vesszen a férgese! — dühöngött Péter. — Csak a kocsival ne legyen semmi baj!

Nem is történt azzal semmi baj, csak az egyik kereke esett ki, dehát ugye az nem olyan nagy baj, hiszen még maradt három.

6.

Beértek Izsákra. Éppen vége felé tartott már a hetipiac. Péter alig tudott eladni valamit. Viszont, amit eladott azt jól adta el.

Legalább is abban a hiszemben volt egy jó darabig, de aztán kiderült, hogy potom pénzért elvesztegette az áruját. Dühösen hazaindult.

7.

Másnap befogta a Bandi lovat és elindult megint a szekérrel. Az úton találkozott Pállal.

— Hova igyekszel, Péter? — kérdezte tőle Pál.

— Megyek a földművesszövetkezetbe — felelte — van még egy kis eladni valóm . . .

— Az helyes, hogy a földművesszövetkezetbe viszed eladni a dolgokat — mondta Pál — de ha a szövetkezetbe igyekeztél, mért mentél előbb Izsákra?

— Oda igyekeztem én mindig — felelte nevetve Péter — csak nem egyenesen mentem oda, hanem egy kis kerülővel.

NYUGALOM DÖME, NYUGALOM!

. . . Ó, hogy az a jóságos . . . Nyugalom, Döme, nyugalom, ne felejtsd el, hogy magas a vérnyomásod . . . Eh, hogy a fenébe ne legyek dühös, amikor ez az izé . . . ez a földművesszövetkezet az eszembe jut . . .

Alig pár esztendeje, hogy összeállt egy-két földmíves és a szemem láttára megcsinálták a földmívesszövetkezetet, és nekem még azt se mondták, hogy jónapot . . .

És ma már . . . nyugalom, Döme, nyugalom . . . Hej, azok a régi szép idők, amikor még a Futurának voltam a főembere . . . rég volt, tán igaz se volt . . . Már, hogy a fenébe ne lett volna igaz, hát akkor az égből pottyant volna az a száz hold? . . . Hajhaj! Most nézhetem, mint gyarapodik, nő a földmívesszövetkezet az orrom előtt . . . nélkülem!

De ez még semmi. A multkoriba bemegyek a városba kapát venni. A vasbolt is a földmívesszövetkezeté . . . Aztán vettem egy kabátot. A ruhásbolt is a szövetkezeté. Amerre mentem, minden a szövetkezeté: a kocsma, a pékség, a cukrászda, a szeszfőzde, a szikvízüzem. De ez még mindig semmi. Amerre csak néztem, mindenütt megpillantottam a földmívesszövetkezet tábláját . . . Azt hallottam, hogy már huszonkét boltjuk van, de lesz még több is! Hát ne egye meg az embert a méreg? Nyugalom, Döme, nyugalom . . . Ne törődj vele . . , Lehet, hogy direkte engem akartak bosszantani azzal a sok földmívesszövetkezeti izével?

Felajánlkoztam én nekik százszor, de nem vettek be maguk közé, még a tanácsomat se fogadták el. Pedig én nem egy, hanem három részjegyet is vettem volna . . . de nem, nem, és harmadszor is nem. Igy hálálják meg, hogy a régi szép időkben számtalanszor kölcsönadtam nekik . . . igen, mert nekem áldott jó szivem van . . .

No, de azért én sem estem a fejem lágyára . . . Mostanában azzal foglalatoskodom, hogy igyekszem lebeszélni a tagokat a részjegy-befizetésről. Minek? — mondtam nekik — hát nem jobb az a pénzmag otthon a fuszekliban . . . mint a . . . sajnos nem hallgatnak rám az önfejűek, pedig én még a lelkemet is kibeszélem nekik, de nem, ők inkább befizetik a szövetkezeti pénztárba, hogy az a jóságos gumimenyasszony, meg a vőlegénye . . . Nyugalom, Döme, nyugalom!

LUDAS MATYI. — Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő. TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség. VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon. 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti Posta Központi Hírlap Iroda Ü. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10. — Felelős vezető. Lengyel Lajos igazgató.